

STICHTING GESLACHT MEES

Secretariaat: Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn

nummer 37, mei 1988

Familieberichten

Geboren:

Leverkusen 15 juli 1986, Juuk Jacobus Hermannus Hulshof, zoon van Walter en Willemien Hulshof-Mees HEDr (G 12-23, NP 289).

Tommerup (Denem.) 8 augustus 1986, Lene Høst Mees Mortensen, dochter van Anthony Willem JJJzn Mees en Anne Marie Høst Mortensen (R 13-7-1, NP 324).

Utrecht 31 december 1986, Niels Mastwijk, zoon van Antonius Geertrudus en Christina Anna Mastwijk-Dorhout Mees EJdr (G 12-6 NP 263).

Ermelo 24 maart 1987, Rianne Laurina van der Heijden, dochter van Philippus Jan en Walda Johanna van der Heijden-Mees HEDr (G 12-23, NP 289).

Lexington (Virginia) 27 mei 1987, Sylvia Emily Warren, dochter van James en Yolanda Warren-Dorhout Mees PBdr (G 12-9, NP 268).

Heemstede 1 juni 1987, Jimmy Mees, zoon van Paul Jacob CFWzn en Ellen Mees-Spoor (R 13-11-1, NP 331).

Lelystad 3 augustus 1987, Peter Nanno Arnold Mees, zoon van Eric Nanno NPzn en Marjan Mees-Broedelet (G 13-26-2, NP 296).

Amsterdam 18 september 1987, Susanna Maria Stevens, dochter van Robert en Elisabeth Stevens-Mees Rdr (R 11-21, NP 360).

Voorst 7 oktober 1987, Leonie Johanneke Valkenburg, dochter van Cornelis en Jeannette Petronella Valkenburg-Mees HEDr (G 12-23, NP 290).

Rotterdam 29 december 1987, Josephine Mees, dochter van Lucas HEzn en Anna Geertruid Mees-van der Kaay (G 13-21-3, NP 288).

Leiden 13 januari 1988, Hugo Oscar Mees, zoon van Willem Cornelis RAzn en Jacqueline Eleonore Mees-Rosbergen (R 13-12-1, NP 344).

Den Haag 8 maart 1988, Cleo Cécile Mees, dochter van Adriaan Quirijn Hzn en Jacqueline Mees-Buss (R 13-6-1, NP 317).

Rotterdam 19 april 1988, Toon Mees, zoon van Carel Emanuel HEzn en Maria Luberta (Maribert) Mees-Rijken (G 13-21-2, NP 288).

Doorwerth 27 april 1988, Maartje Louise Henriëtte Hulshof, dochter van Walter en Willemien Hulshof-Mees HEDr (G 12-23, NP 289).

Oudewater 2 mei 1988, Merel Geertruida Maria Mastwijk, dochter van Antonius Geertrudus en Christina Anna Mastwijk-Dorhout Mees EJdr (G 12-6 NP 263).

Londen 17 mei 1988, Maurits Henricus Johannes Pot, zoon van Wiet en Carien Pot-Mees Hdr (NP 317).

Gehuwd:

Utrecht 20 december 1984, Christina Anna Dorhout Mees EJdr, geb. 1957 (G 12-6, NP 263) en Antonius Geertrudus Mastwijk, geb. Utrecht 20 febr. 1951,

zoon van Theodorus en Truitje Mastwijk-de Klerk. Beiden zijn werkzaam te Oudewater als physiotherapeut. (Tot onze spijt berust de vertraging van deze mededeling op een vergissing onzerzijds, Red.)

Bennebroek 14 februari 1985, Maurits Walter Mees CFWzn (R 13-11-2, NP 331) en Hélène Gerarda Marie Mooren, geb. 1965, dochter van Franciscus Floris Petrus en Adriana Alida Maria Mooren-Kuiper. Beiden zijn werkzaam bij de KLM, Mark in „operations” met diploma Algemene Vlucht Voorbereiding en Ellen in Personeelszaken.

CURIOSUM: Alle leden van het gezin Mees-Huysmans (NP 331) behalve moeder Els en de kleinkinderen werken bij de KLM: vader Carel, de zoons Paul en Marc met hun vrouwen Ellen Spoor en Ellen Mooren, de dochters Carin en Lisette met hun echtgenoten Ronald de Graaf en Hendrik Jan Smeenk. Deze familie behoort wel heel duidelijk tot een Mezensoort, die het vliegen niet kan laten, hulde aan de KLM!

Hamburg/Summit (NJ) resp. 21 augustus en 5 september 1987, Anneke Mees Phdr (R 12-15, NP 356) en Hanns-Christian Salger, geb. Karlsruhe 1955, zoon van Hanns-Karl Ernst en Christiane Anna Martha Salger-Güntzel. Hanns-Christian studeerde Rechten te Freiburg en New York en is advocaat in Hamburg, Anneke was second vice president van Chase Manhattan Bank, thans werkzaam bij een bank in Hamburg.

Delft 10 december 1987, Willem Cornelis Mees RAzn (R 13-12-1, NP 344) en Jacqueline Eleonore Rosbergen, geb. 1954, dochter van Johannes Cornelis en Hendrika Maria Wilhelmina Rosbergen-van Dijk. Beiden studeerden Bouwkunde te Delft, Wico is als architect werkzaam bij de Nederlandse Middenstands Bank, Jacqueline behaalde haar ingenieursdiploma op 6 november 1987.

Mexico City 25 maart 1988, Luis Armando Zamora Mees, geb. 1966, zoon van Luis Armando Zamora Sanchez en Claudia Mees de Zamora, en Luisa Fernanda Gómez Bravo, dochter van Ing. Ambrosio Gómez Corona en Graciela Bravo de Gómez. Claudia, moeder van de bruidegom, is een dochter van wijlen François Nanno Pieter Mees (G 12-16, NP 277), zie in memoriam Kroniek 34, 1985.

Overleden:

Roden 11 juni 1987, Bernardina Catharina Mees Ndr, geb. 1895, gehuwd geweest met Gerrit Willem Paul (G 10-23, NP 295).

Den Haag 4 oktober 1987, Jhr Alexander Roeland Paul van Kinschot, geb. 1925, zoon van Jhr Mr François Henri en Josina Margaretha van Kinschot-Dorhout Mees Pdr (G 10-14, NP 266), Roeland van Kinschot was directeur Bank Mees & Hope, Den Haag en bestuurder fonds van der Dussen van Beeftingh.

Zuidlaren 22 oktober 1987, Louise Mathilde Henriëtte Mees-Siemens, geb. 1923, echtgenote van Hitzerus Emanuel Mees HEzn (G 12-23, NP 289).

Eindhoven 20 februari 1988, Catharina Elizabeth Agatha Roeterink-Mees Fdr, geb. 1897, weduwe van Prof. Ir Frans Marius Roeterink (R 10-7, NP 324).

Baarn 12 maart 1988, Martha Maria Edle von Resch, geb. 1897, weduwe van Daniël Constant Mees ALzn, † 1955 (G 11-7, NP 259), later weduwe van Cornelis Theodorus Spaargaren, † 1970.

Eefde 24 april 1988, op 87-jarige leeftijd, Emilie Harriet Manger Cats-van der Hoeven, dochter van Dr Jan en Joanna Maria Cornelia van der Hoeven-Mees Mdr (R 9-11, NP 352).

Voorhout 10 mei 1988, op 81-jarige leeftijd, Johanna van Peski, gehuwd geweest met Rudolf Adriaan Haverkorn v. Rijsewijk, zoon van Dr. C. T. & Th. G. Haverkorn v. Rijsewijk-Mees RAdr (R10-15, NP 337).

Familiedag 27 juni 1987

Dit is onze negende bijeenkomst sedert we in 1971, in Radio Kootwijk, ons voornamen voortaan om de twee jaren familiedag te houden. Vroeger werden dergelijke reünies op onregelmatige tijdstippen en met grote tussenpozen gehouden.

De dag van vandaag hadden we liever begin juni gehad wanneer de meesten nog niet op reis zijn, maar „De Narwal” te Wassenaar was al zo vroeg volgeboekt dat we geen keus hadden. Enkele families die haast nooit ontbraken waren inderdaad al vertrokken, maar niettemin was de opkomst van 59 groten en 6 kleintjes heel behoorlijk en juist overzichtelijk genoeg voor onderling contact.

Henk opent te ruim 11 uur de samenkomst met een woord van hartelijk welkom en een heel speciaal welkom aan ons Mexicaanse nichtje Victoria Márquez, dochter van Oscar en Elisabeth Márquez-Mees. Vicky besluit haar studie economie in Mexico met een slotcursus in Colchester, Essex, zodat ze van de korte afstand kon profiteren ons terug te zien.

Op Henk's verzoek herdenken we staande in enkele ogenblikken van stilte diegenen van onze familie, die sedert 1985 van ons werden weggenomen.

Nadat Peter en hij in korte trekken verslag hebben uitgebracht van de werkzaamheden van de stichting en van haar financiën die als vanouds ruimere contributies behoeven, neemt hij onze zo juist verschenen Kroniek 36 ter hand om aan de hand van de daarin opgenomen afstammingslijsten van iedere aanwezige te vermelden van welke van de acht stamvaders hij of

zij afstamt. Twee jaar geleden had Henk al een groot papier opgehangen met de acht stamvaders van de Groningse en Rotterdamse tak en deze lijst is daarvan de uitwerking. Het gaat uitsluitend om al diegenen die thans in leven zijn en de geboortenaam Mees dragen en in onze officiële genealogie voorkomen. Welgeteld zijn dat er worldwide 275.

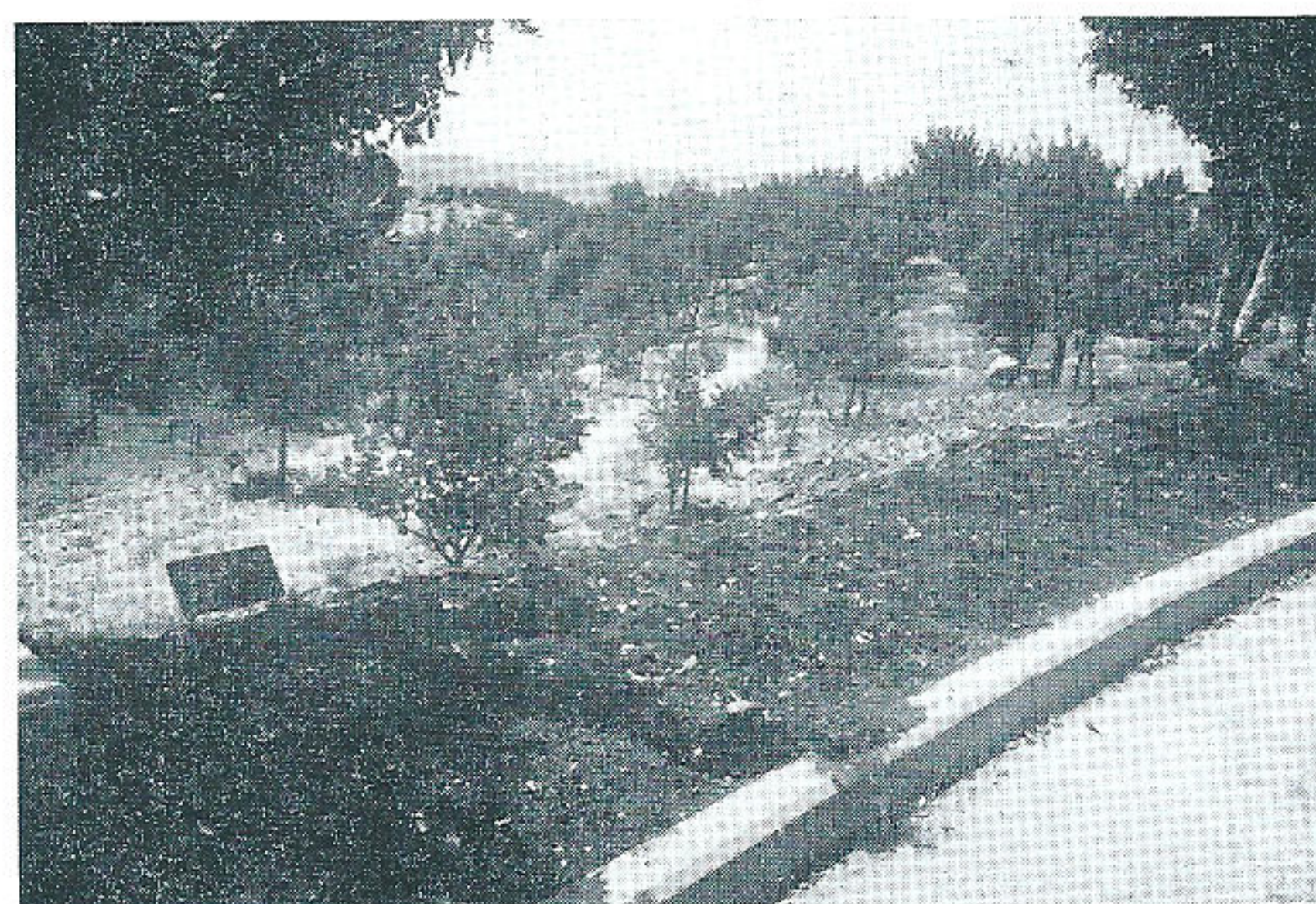
Vervolgens krijgt Peter het woord voor de uitreiking van de door hem alweer vele jaren geleden gestichte prijs, een zilveren beker, voor bijzondere culturele prestaties van familieleden, de Mezenbeker.

De uitreiking geschiedt aan Ir Wouter J. G. Mees AQzn, 66, oud chemisch ingenieur Hoogovens IJmuiden, voor het zeer vele dat hij verricht heeft voor ver-

spreiding van de kennis van Bach's cantates en tevens voor zijn buitengewoon bewonderd werk in de schaakwereld voor het bedenken van problemen en vraagstukken. Hierop antwoordt Wouter met een woord van dank en enige bijzonderheden over Bach's muzikaal genie met speciale aandacht voor de cantates. Tot slot krijgt Philip het woord voor bijzondere mededelingen, alias philippiana.

Hij deelt mede onlangs tijdens een reis in Israël een bezoek te hebben gebracht aan het instituut Yad Vashem ter herdenking van de Holocaust, om daar in de „Laan der Rechtvaardigen”, de „Allée des Justes”, de „Alley of the Righteous”, de boom te zoeken die vol piëteit de kinderen Louwers-Mees (1917—1977) op 13 september 1981 aldaar geplant hebben ter ere van hun Moeder's Yad Vashem onderscheiding maart 1976, voor haar reddingswerk van Joodse kinderen 1940—1945. De boom werd gevonden.

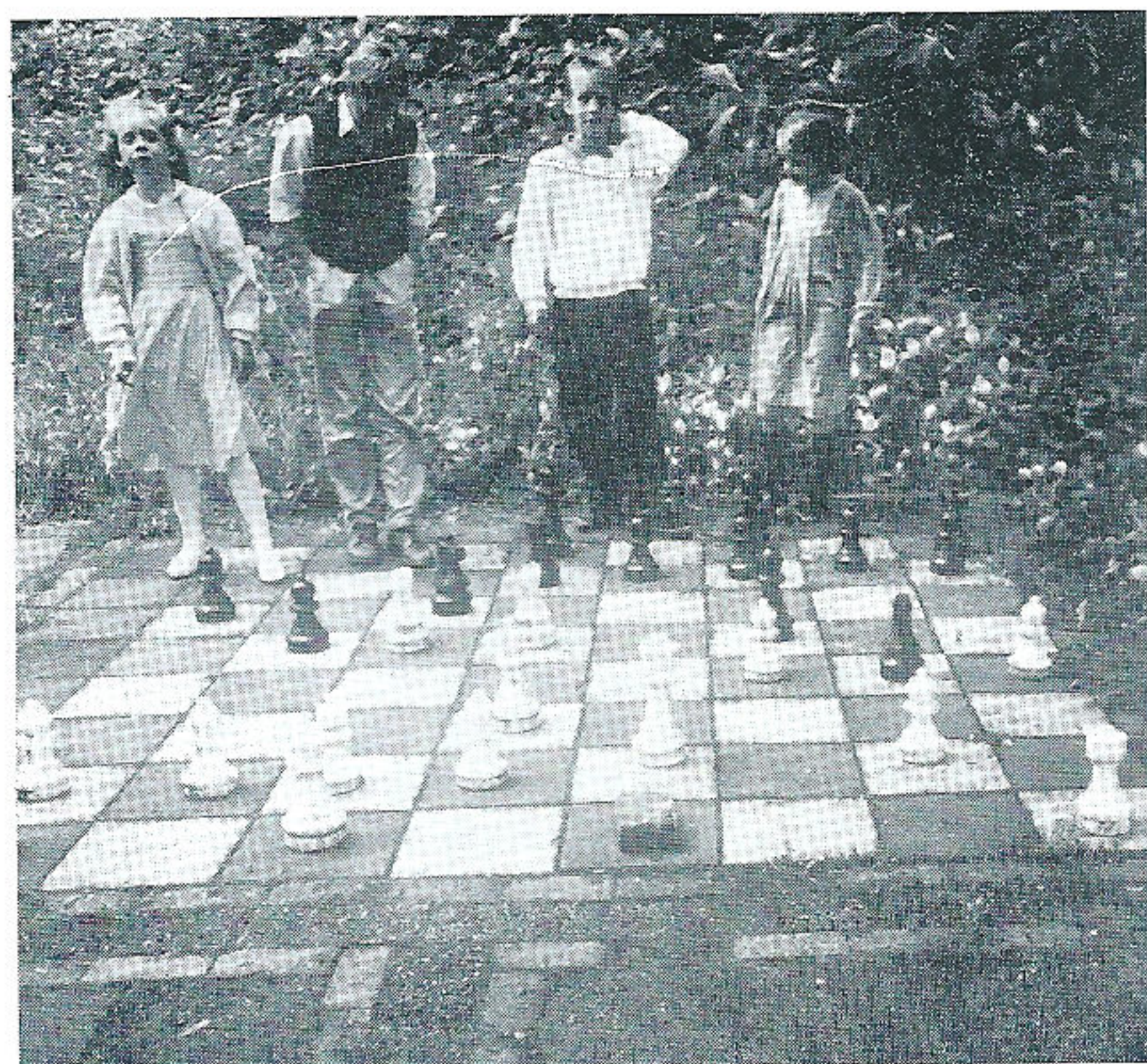
Wassenaar 1987

Een sterke vergroting van de foto waarop het bordje in Hebreeuws en Nederlands „Mieke Louwers-Mees, Holland”, duidelijk te lezen is, geeft hij in circulatie aan de aanwezigen onder wie Mieke's broer en schoonzuster Rudolf en Jannie Mees-Groenevelt zich bevinden. Die laan maakt diepe indruk; die vele honderden bomen en bordjes met namen uit allerlei landen, ook uit Duitsland en Polen, het wordt allemaal zorgvuldig besproeid en onderhouden.

Bijzonderheden over Mieke's werk staan uitvoerig in onze Kronieken 25, 26 en 31.

Naar aanleiding van een tentoonstelling in het Amsterdamse Scheepvaartmuseum over de ontsluiting van Japan in de 19e eeuw nam hij contact met de heer H. J. Moeshart van het Leidse prentenkabinet die een studie aan het schrijven is over de Nederlandse Assistent 2e klasse op de Factorij van de Nederlandsche Handel Maatschappij op Deshima, Dirk de Graeff van Polsbroek. Hij verbleef een jaar in Japan, maakte er een hofreis met zijn chef Donker Curtius, keek buitengewoon goed uit zijn ogen en profeteerde verrassend scherp een reusachtige toekomst van het Japanse volk met zijn groot talent voor het navolgen van andere technieken als het land zich ooit geheel voor het westen zou openstellen. Omdat Rudolf Adriaan Mees Gzn in die periode rondom 1870 in Japan woonde en we eigenlijk maar weinig van zijn leven daar weten, zal de heer Moeshart ons op de hoogte houden als hij dingen tegenkomt die ons aan meer kennis kunnen helpen. Als dat zich voordoet zal Philip deze doorgeven aan Rudolf Adriaan's nakomelingen van wie Jeanne, Rudi en Tine onder ons zijn.

Het derde philippianum betreft onze secretaris Peter die 60 is geworden en zijn functie in de directie van R. Mees & Zonen Assurantiën gaat neerleggen. Jaren heeft hij zich met grote ijver en hardnekkigheid gewijd aan de acquisitie van nieuwe relaties en veel grote nieuwe cliënten konden aan de portefeuille worden toegevoegd, en tenslotte de grootste, de P.T.T. Onder applaus brengen de aanwezigen Peter hulde voor deze belangrijke en vererende aanwinst voor het

Laurien de Boer, Marijn Mees, Frans de Boer, Linde Mees, vlnr.

bedrijf dat nog steeds onze familienaam voert en hun beste wensen voor de toekomst voor hem en Emma. Met hem verdwijnt de laatste naamdrager uit de „Meesbedrijven”.

(Zie uitvoeriger een speciaal artikel in deze Kroniek.)

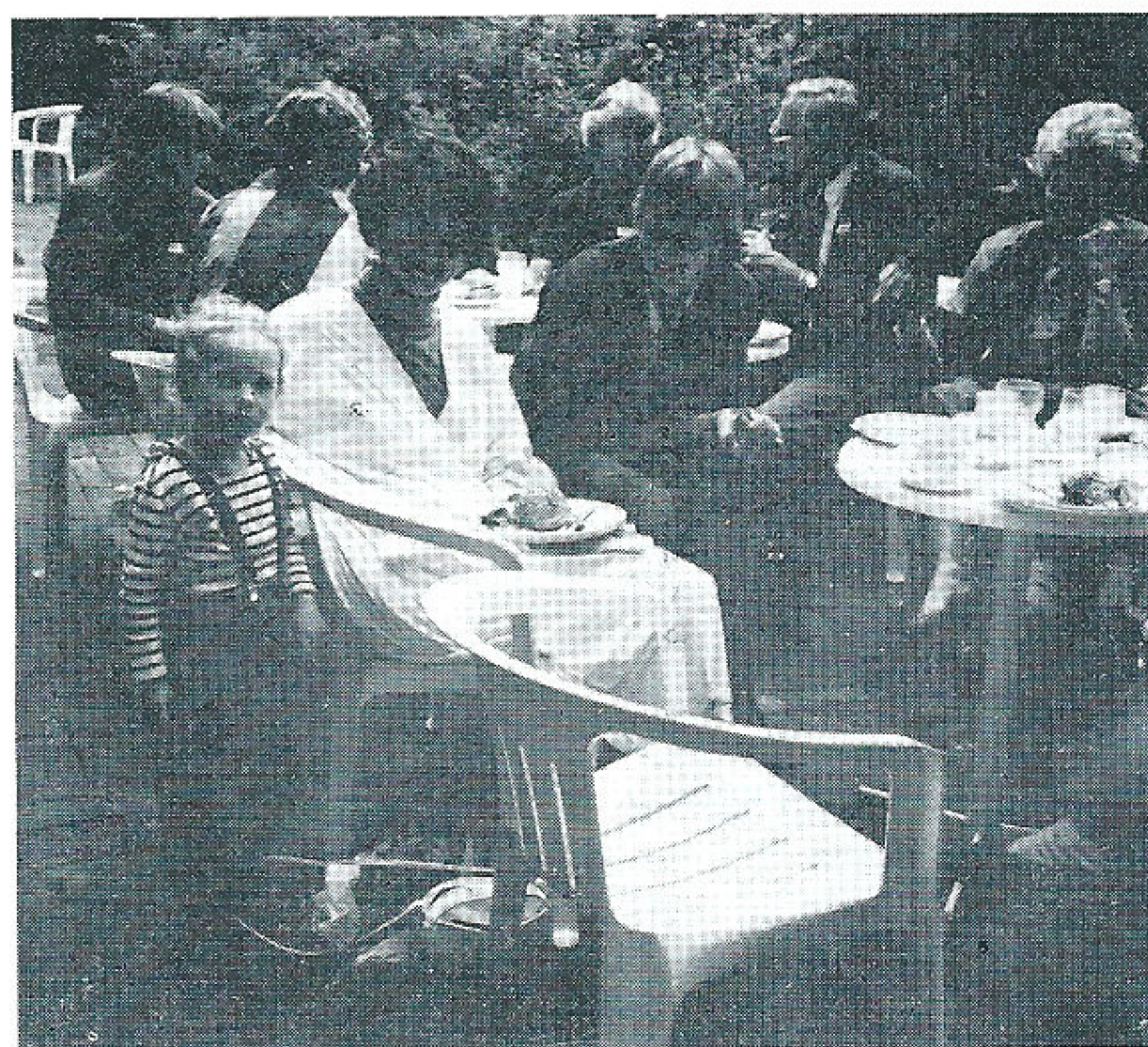
De familiedag werd begunstigd door redelijk goed weer. Men wandelde wat, de kinderen deden spelletjes, er was een bridgetafel, enkele mooie films werden vertoond en er was volop gelegenheid de uitstalling te bezoeken van door familieleden vervaardigde kunstvoorwerpen, borduurwerk, schilderijen en tekeningen en veel andere mooie dingen.

De aanwezigen waren 65 in getal en varieerden in leeftijd van 1 tot 88 jaar, zij waren:

Als verrassing uit Frankrijk: Nannie (Anna) Bissery-Mees en haar dochter Tinka Foulouse-Bissery, ook Victoria Márquez Mees (Mexico).

Voorts waren aanwezig:

Jeanne Mees, Rudi Jacobs-Mees, Tine Mees, Rudolf Mees (Nieuwkoop), Cor en Bram Arnold-Mees, Lot en Han Boon-Mees, Anna en Henk Vreede-Mees, Tonia Mees, Philippine de Boer-Mees met Frans en Laurien, Philip en Madelaine Mees-Everts, Boudewijn en Fridolien Mees-Bax, Marie Louise Goslings-Mees, Marten en Saskia Mees-Van Basten Batenburg met Marijn, Linde, Roeland en Céline, Ellen Mees, Talitha Mees, Rudolf en Jannie Mees-Groenevelt, Jan en Birthe Mees-Pedersen, Jan Bonjer, Inge Mees-Koch, Riekje Mees-Ott de Vries, Madelon en Lex van Ruyven-Mees, Leonoor Stakenburg-Mees, Jaap en Gloria Mees-Coolidge en Jonathan Mees, Peter Mees en Hermance Mees en Jaap Mees, Lydia en Karel Staab-Mees, Wouter en Dora Mees-Mees, Henk en Machteld Mees-Quarles van Ufford, Willem en Lolo Mees-Croin en Oene Mees en Inès Mees, Bert Joist en Hilde Mees-Veth, Renée Mees, Lucas en Annelie Mees-Lubberman, Henriëtte van Riemsdijk-Diemer Kool, Mohri Dorhout Mees-Reddingius, Gerlof en Veronica Mees-Balchin.

Victoria uit Mexico, met Roeland Mzn e.a.

Philip had nog wel enkele andere punten op zijn philippiana-lijstje, maar omdat het programma al aardig in de tijd ging uitlopen, heeft hij die maar ingeslikt.

Hij had namelijk even aandacht willen vragen voor zijn artikel in Kroniek 36 over „R. Mees & Zonen en de Pincoffscrisis van 1879”. Niet zozeer om de Pincoffszaak in haar treurige geheel, want daar is al zo enorm veel over geschreven. Het

bijzondere is dat voor het eerst de balans van R. Mees & Zoonen per 30 april 1879 werd gepubliceerd op gezag van onze eigen familiestichting in onze eigen Familiekroniek. We vonden namelijk dat over dergelijke zaken van meer dan een eeuw oud niet meer geheimzinnig behoeft te worden gedaan. Wij zonden een exemplaar aan de Hoofddirectie van Bank Mees & Hope die het artikel, vooraf gegaan door een korte inleiding van de voorzitter Dr D. M. N. van Wensveen, integraal plaatste in de communicatiekrant van de bank „Baanzicht”. De laatste tijd valt in die kring meer interesse te constateren voor het verleden van de firma's Mees en Hope die in 1962 samengingen onder de naam Bank Mees & Hope. Wat betreft de afstammingslijsten is ons gebleken dat het niet iedereen duidelijk is waarom bepaalde voorouders er niet op voorkomen. Het doel ervan is om alle 275 in leven zijnde familieleden met Mees als geboortenaam en ook voorkomend in het Blauwe Boekje, in staat te stellen zich te kunnen terugvinden. Het is dus geenszins een echte genealogie, en dus veel beperkter dan het Blauwe Boekje. Een volgende keer hopen we iets hieraan te kunnen doen met behoud van hanteer- en betaalbaarheid.

Voorts bereiken ons wel eens vragen of de manier waarop wij nu negen keer onze reünie hebben gehouden, de ultima sapientia is van hoe je dat moet doen en of het niet eens een beetje anders kan. De jeugd speelt in die gesprekken dan altijd een grote rol. De jongeren zouden om de vijf jaren al best vinden, maar dan antwoorden we doorgaans dat dat heel goed kan als je dertig bent, maar dat het dubbele daarvan bij veel familie-reünies meer regel dan uitzondering is en dat het juist die ouderen zijn die haast hebben met zo'n gelegenheid elkaar terug te zien en rustig te kunnen bijpraten. Een plan voor een speciale jonge-Mezendag waartoe een onzer haar huis eens ter beschikking had gesteld, is wegens nul aanmeldingen helaas niet doorgeslagen. Als bestuur zouden wij het heel leuk vinden als er een manier kon worden gevonden die moderner is zonder lawaai dat ouderen het luisteren en spreken onmogelijk maakt want daarmee moet je wel een beetje rekenen. Bestaan er soms boottochten zonder muziek, zelfs niet als background begeleiding? Maar betaalbaar moet het wel blijven!

Mr. P. R. Mees nam afscheid van „Mees”

Ook voor de familie een historisch moment

Zoals uit nevenstaande opstelling der intredingsjaren bij de firma Mees blijkt, is onze secretaris Peter in de achtste generatie een afstammeling in rechte lijn van Gregorius, stamvader van alle huidige

GREGORIUS	1720
RUDOLFUS	1753
JAN RUDOLF	1779
RUDOLF PIETER	1829
ADRIAAN	1853
PIETER RUDOLF	1874
JACOB	1915
PIETER RUDOLF	1960

± 140 Rotterdamse Mezen en grondlegger van het huis R. Mees & Zoonen (dat eerst heette G. Mees resp. G. Mees & Zoonen resp. R. Mees & Zoon).

Nu Peter in september 1987 is uitgetreden, is ook een eind gekomen aan een niet-alledaagse periode van 267 jaar, waarin één familie onafgebroken medeleiding heeft gegeven aan een bedrijf: slechts weinig families kunnen op een langere periode bogen. De latere firmanten van deze reeks hebben het zeker moeilijker gehad dan de eerdere — met alle volledige respect voor de basis die dezen gelegd hebben voor de nog steeds aanwezige faam van soliditeit, integriteit en zakelijkheid. En dat de laatste van de serie deze zo met ere afsluit na een opmerkelijke staat van dienst, vervult ons als tijdgenoten-familieleden met bewondering, en toch ook wel een heel klein beetje

met trots, dat zo iets binnen onze familie-geschiedenis heeft plaats gevonden, en vooral met dankbaarheid dat bij deze mijlpaal de reputatie van de bedrijven die onze naam dragen zo ongeschokt en voortreffelijk blijkt.

In de communicatiekranten van deze bedrijven Baanzicht en Vandaag stonden interviews met Peter afgedrukt, waaraan het volgende ontleend wordt:

Direct na zijn rechtenstudie trad de heer Mees in 1953 in dienst van R. Mees & Zoonen, toen nog bankiers en assurantiemakelaars. Zijn belangstelling ging vooral uit naar het assurantiebedrijf. Een deel van zijn studie had dan ook betrekking op het assurantierecht.

Na een aantal stages in binnen- en buitenland en diverse functies op de afdelingen Transport, Varia, Pensioenen en Brand werd hij in 1960 benoemd tot firmant van de Firma R. Mees & Zoonen, bankiers en assurantiemakelaars. In hetzelfde jaar kwam de samenwerking met het Amsterdamse bankiershuis Hope & Co. tot stand.

Voor de verdere uitbouw van het assurantiemakelaarsbedrijf vond hij het wenselijk dit bedrijfs-onderdeel af te zonderen van het bancaire bedrijf, en schreef hij in overleg met Mr W. H. Fockema Andreae een nota waarin de voordelen van deze verzelfstandiging werden beschreven.

Mede als gevolg daarvan kreeg het assurantiebedrijf op 1 april 1964 als zelfstandige firma, naast Bank Mees & Hope N.V., een plaats binnen het concern onder de naam R. Mees & Zoonen Assurantiën, met o.a. Mr P. R. Mees als firmant van de nieuwe firma.

Reeds in die tijd hield Mr P. R. Mees zich sterk bezig met het acquireren van nieuwe relaties. Waarom had dit zijn belangstelling?

„Het proberen nieuwe relaties aan te trekken heeft altijd mijn grote belangstelling gehad. Je zou het een hobby kunnen noemen. Mijn vader Jacob Mees en neef Philip Mees waren hierin mijn voorbeeld. Acquisitie is nodig om het water stromend te houden; stilstaand water gaat stinken. Dit gold toen in veel sterkere mate voor het assurantiebedrijf dan voor het bankbedrijf.

Het verwerven van een nieuwe relatie begint vaak als een solo-actie, maar daarna komt het aan op een goede samenwerking van een aantal deskundigen. Twee dingen zijn belangrijk: een kwalitatief goede offerte *op tijd* te leveren in een aantrekkelijke, smetteloze vorm.”

In de loop van de jaren zijn diverse grote bedrijven door initiatieven van de heer Mees cliënt geworden van R. Mees & Zoonen. Het begon met Du Pont de Nemours in 1959. Van de elf makelaars die waren uitgenodigd bood Mees het beste insurance program. In die tijd begonnen grote Amerikaanse bedrijven zich in Europa te vestigen. Dat was dus een goede tijd voor acquisitie. De doelgroep van R. Mees & Zoonen was — en is nog steeds — middelgrote en grote bedrijven. Het lukte R. Mees & Zoonen een aantal belangrijke grote bedrijven in zijn cliëntenbestand op te nemen, zoals Aramco, DSM, Gasunie, Hoechst, Dow Chemical, Pechiney,

Mars, Pakhoed, Siemens, Ned. Spoorwegen, waar-
aan later werden toegevoegd Volvo Car, PGGM,
Union Oil, Postbank, Kemira en PTT — om er
maar eens een paar te noemen.

Het in stand houden van de bestaande relaties
is minstens even belangrijk als het verwerven van
nieuwe relaties. Een aantal bedrijven is al heel
lang klant van R. Mees & Zoonen; sommige zelfs
al sinds de tweede helft van de vorige eeuw, de
tijd van Mr Marten Mees, bijvoorbeeld Gist
Brocades, VMF-Stork, de Koninklijke Nedlloyd
(vroeger Koninklijke Rotterdamse Lloyd). De
heer Mees eindigt zijn loopbaan bij R. M. & Z.
met het initiëren van de acquisitie van de PTT.
„Ongeveer 1½ jaar geleden werd bekend dat ook
de PTT zou worden verzelfstandigd. Dit bete-
kende dat de PTT zich net als elk ander bedrijf
zou moeten verzekeren tegen bepaalde risico's.
In februari 1986 heb ik de Directie opgebeld en
dat leidde tot een afspraak. Dit is een heel
prettig contact geworden. Al snel volgde er een
tweede gesprek waar onze specialisten aanwezig
waren, zodat er in grotere kring gepraat kon
worden. Adviezen werden uitgebracht en inspec-
ties van enige gevaarsobjecten gehouden. Be-
leidslijnen werden uitgestippeld voor een aan de
behoeften van de PTT aangepast risk- en insurance
managementmodel. Hierna werd, in concurrentie
met anderen, een presentatie hiervan voor de
Directieraad gegeven. Het verzekeringsplan van
ons was beter, vollediger en goedkoper en boven-
dien waren we er vroeg bij. Het was het resul-
taat van een werkgroep van negen man welke

Met dir.-gen. Wit van de P.T.T.

1½ jaar lang wekelijks tesamen kwam om de
adviezen aan de PTT en de makelaardijvoorstellen
voor te bereiden.”

In verband met het bereiken van de VUT-gerech-
tigde leeftijd heeft de heer Mees besloten zijn
actieve loopbaan te beëindigen. Op 3 september
jl. gedurende een zeer druk bezochte receptie,
nam hij afscheid van een groot aantal vrienden,
bekenden en collega's van zowel het assurantie-
bedrijf als Bank Mees & Hope.

Peter bood een afscheidscadeau aan speciaal bestemd
voor een representatieve plaats in het nieuwe kantoor

aan de Marten Meesweg. Hiertoe had hij opdracht
gegeven aan zijn eigen dochter Hermance die is afge-
studeerd in de kunstgeschiedenis, en een talentvol
tekenares/schilderes blijkt te zijn evenals haar groot-
moeder Emmy Mees-van Stolk die de portretkunst
buitengewoon meester was. Het cadeau is een haut
relief in steengoedklei, voorstellende Mr Marten Mees
in profiel, naar de tekening van I. H. Haverman, zie
„Man van de Daad” bl. 640.

Ons als bestuur en redactie rest nog een klein ander
woord van gedachtenis. Bij het uittreden van Peter is
ook de laatste formele band met het huis „Mees”
beëindigd (niet de persoonlijke, integendeel!). Sedert
de oprichting van onze familiestichting (1936) en onze
eerste kroniek (1938) geschiedde alles bij „de firma”:
secretariaat, administratie, het drukken, de expeditie,
ook het domicilie was daar. Dat de banden na het
opgaan in A.B.N.-verband minder werden is logisch,
zo is 's werelds gang. Maar nu de secretaris „verhuist”
en het adres, de postbus, past ons een woord van dank
jegens alle dames en heren die in de loop van die
hele periode, naast hun kantoorwerk, meehielpen bij
blad en stichting. En we doen niemand in waardering
te kort door alleen op dit moment de legendarische
Louwen speciaal te noemen.

Heel hartelijk dank: met genoegen hebben wij R.
Mees & Zoonen Assurantiën en Bank Mees & Hope
op onze mailing-list geplaatst!

H.M.

Expositie Hermance Mees

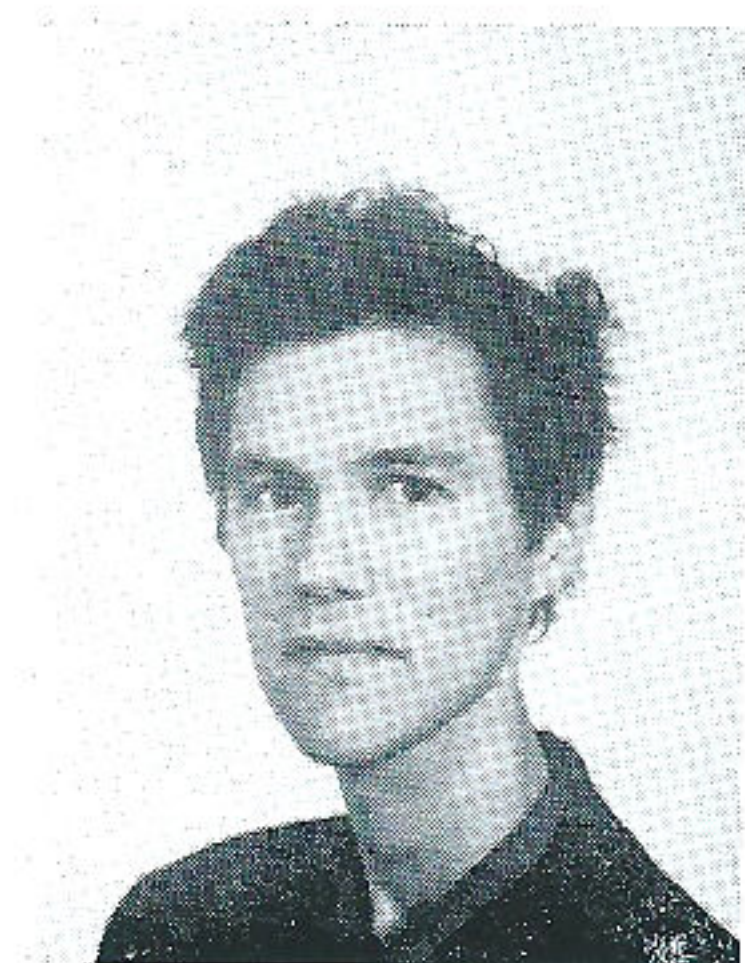
Hermance Mees exposeerde van 3 maart tot 3 mei
1988 in het Westerpaviljoen van Unilever, Mathenes-
serlaan 155.

Hermance houdt zich bezig met het tekenen en aqua-
relleren van wat er zich in haar naaste omgeving
afspeelt. Getekende portretten, welke ze in opdracht

maakt, en geschilderde stillevens vormen het hoofdbestanddeel van haar werk. Bij de portretten gaat het er haar voornamelijk om, om met de lijn, die beweging weergeeft, iets vast te leggen van de persoonlijkheid tegenover haar. De stillevens veelal samengesteld uit bloemen en vruchten, vormen een aanleiding om een spel van lijn en kleur weer te geven en bieden de mogelijkheid om een scala van emoties uit te drukken.

De laatste tijd heeft Hermance zich voornamelijk toegelegd op het schilderen van bloemstillevens. De in het Westerpaviljoen getoonde aquarellen vormen een stap in een ontwikkeling die ze nog verder hoopt voort te zetten. (uit „Vandaag”)

Lente voor de kerk in Europa?

Het dagblad Trouw publiceerde op 6 januari 1988 een artikel: „Lente voor de Kerk in Europa?”.

De schrijver wordt aangeduid als „een medewerker” en die medewerker is Jaap Mees, de 28-jarige zoon van onze secretaris Peter Mees en Emma. Jaap voltooide vorig jaar zijn studie journalistiek aan de Academie voor de Journalistiek te Tilburg. Hij ving zijn carrière aan als free-lance met speciale aandacht voor culturele zaken. Hij woonde de jaarlijkse samenkomst bij van de Franse oecumenische kloostergemeenschap Taizé, doorgaans gehouden rond de jaarwisseling in Rome, 30.000 jongeren in getal.

Zijn verslag laten we thans volgen.

Lente voor de Kerk in Europa? Iedereen kan pelgrim van vertrouwen zijn in eigen land.

Rome was rond de jaarwisseling weer het décor van de Europese ontmoeting van de Franse oecumenische kloostergemeenschap Taizé.

Voor de tiende keer waren enkele tienduizenden uit heel Europa bij elkaar, zich bezinnend op innerlijk leven en solidariteit, in gebed en stilte, en dat in de oecumenische sfeer zoals die al jaren tussen Taizé en Rome bestaat. Het grootste gedeelte van de 30.000 Romegangers was tussen de 18 en 35 jaar. Een hoogtepunt bij deze bijeenkomst was de speciale dienst in de Sint Pieter. De Italiaanse televisie zond het spektakel direct uit. Blikvanger was natuurlijk behalve de Paus toch minstens evenzeer Frère Roger Schutz, nu al tientallen jaren prior van Taizé.

Frère Roger was net terug uit het door hongersnood geteisterde Ethiopië. In zijn toespraak zei hij: „Veel jongeren beseffen maar al te goed dat in Europa op grote schaal Christus wordt verlaten. Gedurende eeuwen is het Evangelie vooral vanuit Europa verspreid; nu komen jonge Christenen uit de zuidelijke wereld het Evangelie in haar eerste frisheid weer naar hier overdragen. Jonge Europeanen begeleiden hen bij hun bezoek aan parochies en gemeenten en aan de daarmee verbonden kleine gemeenschappen van jonge werkers en studenten. Dit is zo goed begonnen dat we verder gaan met het uitnodigen van jongeren uit de zuidelijke werelddelen. Zelfs nu zijn er in ons midden jongeren uit de andere werelddelen. Samen met hen vragen wij ons af: „Bereiden wij ons in Europa voor op een lente in de Kerk?”.

Ook de Paus sprak, en voor dit gezelschap in vele talen. „Sommigen van jullie reizen van het ene continent naar het andere om de Pelgrimstocht van vertrouwen uit te dragen. Iedereen hier aanwezig kan om te beginnen ook een pelgrim van vertrouwen zijn in eigen land, op het werk, of in de eigen gemeente”, aldus de Paus.

In Rome moeten er veel van dergelijke pelgrims zijn. Ruim dertigduizend jongeren van een onderkomen en eten te voorzien was immers geen geringe opgave, maar het gebeurde. Voor de deelnemers was er een uitgebreid programma met keuzemogelijkheden voor stilte zowel als voor werkgroepen; 250 Romeinse parochies boden een keur van speciale ochtenddiensten. In de grote basilieken als de Santa Maria Maggiore en de Sint Jan van Lateranen waren er 's middags en 's avonds gebedsbijeenkomsten. Waarom voelen zoveel jongeren zich aangetrokken tot zo'n massaal evenement zonder enige luxe? Zeker, het is een goedkope manier om Rome eens te bekijken en je ontmoet jonge mensen uit andere landen. Maar diep daaronder ligt bij velen een groot verlangen naar een meer spirituele, warme en vredelievende wereld.

Taizé weet met zijn stemmige liturgie en zijn open sfeer dit verlangen te voeden. Rome is daarbij niet meer dan een étape in die „pelgrimage van vertrouwen”. Een volgende stap is bijvoorbeeld de kleine pelgrimage door Nederland van 13 januari tot 1 februari. En behalve de wintermaanden zijn er in Taizé zelf internationale bijeenkomsten.

Taizé: in de oorlog zijn Roger Schutz en zijn vrienden er begonnen. Het broze plantje van toen is inmiddels uitgegroeid tot een kleurrijke *gevarieerde* tuin.

Ook in de Verenigde Naties is dit niet onopgemerkt gebleven. Secretaris-Generaal Perez de Cuellar stuurde Frère Roger in Rome een telegram. De VN voelen zich door deze internationale beweging van solidariteit aangemoedigd, zo liet hij weten.

Op Nieuwjaarsdag heeft Roger Schutz ook nog de „Gandhiprijs” uitgereikt. Dit jaar viel de eer te beurt aan Margarete Julien uit Haïti, Adjeboch uit Ethiopië en Jerzy Turowicz uit Polen. Niemand heeft er waarschijnlijk ooit van gehoord, maar bij deze prijs gaat het dan ook niet over een onderscheiding waarmee de groten der aarde elkaar vereren. Het gaat om mensen die op hun eigen plek vol lijden en lasten bijdragen aan onderling vertrouwen tussen de mensen en zich daar inzetten voor verzoening en rechtvaardigheid.

IN MEMORIAM

Bernardina Catharina Mees

1895—1987 (G 10-23, NP 295)

11 juni 1987 overleed op 92-jarige leeftijd in „De Noorderkroon” te Roden Bernardina Catharina Mees, door familie, vrienden en kennissen „Non” genoemd. Ze werd in 1895 als oudste van vier kinderen geboren. Haar ouders waren Nanno Mees en Maria Catharina Mees-Krings.

Na haar H.B.S.-tijd ging zij voor de voltooiing van haar opvoeding naar een kostschool in Lausanne. Dit was een onbezorgde gouden tijd voor haar.

Ze was dol op haar vader naar wie ze ook aardde: bescheiden, sociaal voelend, wars van uiterlijk vertoon, trouw, vrolijk en met een aangeboren wijsheid, doch ze bezat een zekere mate van heftigheid en bij onrecht, vooral een ander aangedaan, kon ze scherp zijn.

Sociaal werk heeft altijd haar belangstelling gehad. Als jong meisje hielp ze in de kampen met Belgische vluchtelingen. Later, in haar huwelijk, was ze zeer actief bij de opvang en begeleiding van ongehuwde moeders.

In 1919 trouwde ze met Gerrit Willem Paul, ze kregen drie kinderen. Na een doodgeboren meisje werd in 1926 mijn broer geboren, Nanno Frits, en ikzelf, Catharina Maria, in 1929.

In 1940 werd het huwelijk ontbonden. Verdriet is haar niet bespaard gebleven maar ze was niet verbit- terd. Ze bezat de wijsheid nooit achterom te kijken, doch altijd vooruit. Daarbij ontbrak het haar niet aan een goed gevoel voor humor.

Haar kinderen gaf ze een goede maar voor die tijd vrije opvoeding. Toen we de H.B.S. voltooid hadden, wilde ze graag „buiten” wonen, maar niet „gecivili- seerd buiten”, zoals ze dat zelf noemde. Ze vertrok uit Groningen en ging op Ameland midden in de duinen wonen waar vrienden haar wél wisten te vin- den. Ook hier stond ze veel mensen met raad en daad terzijde. Niemand klopte ooit tevergeefs bij haar aan. Na haar overlijden zeiden verschillende mensen mij nog hun tweede moeder verloren te hebben.

Ook met haar kleinkinderen, waar ze dol op was, leefde ze intens mee. Voor al hun doen en laten had ze een diepe belangstelling waar ook haar aangetrouw- de kleinzonen in mochten delen.

Het laatste jaar van haar leven werd ze erg vergeet- achtig en ging ze geestelijk achteruit. Ze besepte dit wel degelijk en had er grote angst voor. Ze wist dat ze hierdoor afhankelijk werd en dat was iets wat ze ten enen male niet kon verdragen, zelfs niet toen ze al 92 jaar was. Dit was dan ook de reden dat ze naar de dood ging verlangen.

We hebben in haar een lieve, vrolijke maar vooral wijze moeder verloren.

Ina Paul

IN MEMORIAM

Catharina Elizabeth Agatha Roeterink-Mees

1897—1988 (R10-7, NP 325)

De jeugd van mijn lieve moeder in Rotterdam is heel eenzaam geweest. Zij werd reeds op 12-jarige leeftijd wees, samen met haar één jaar oudere broer Ferrand, bij een kinderloos echtpaar opgevoed op een kille afstandelijke manier. Het heeft mij altijd diep getrof- fen dat zij tot zo'n beminnelijke innemende vrouw is uitgegroeid die een ieder met warmte en belangstel- ling tegemoet trad.

Nadat zij de meisjesschool van de dames Laan en een opleiding tot apothekersassistente had voltooid leerde ze mijn vader in Delft kennen toen ze aldaar haar broer bezocht. (Broer Ferrand was chemicus en zijn laatste functie was bij Bührmann Papier, Red.) Al snel verhuisde ze naar Amsterdam waar zij eindelijk de warmte van een huiselijk gezin leerde kennen bij haar toekomstige schoonouders. Tot haar huwelijk werkte ze bij de bekende apotheker Dr A. van Ketel te Amsterdam.

In haar huwelijk heeft ze mijn vader met haar aan- geboren charme, haar waardigheid, maar bovenal haar levensvreugde in zijn carrière bij Philips terzijde ge- staan. Zij kreeg in haar huwelijk twee zoons, Bob en Hans die op hun beurt voor zes kleinkinderen zorgden. Al deze kleinkinderen zijn alweer jaren getrouwd zodat mijn moeder bij haar overlijden 13 achterklein- kinderen bezat. Hoe vaak hoorden wij haar zeggen bij groepsfoto's van de familie: „is dit allemaal van mij?”. Mijn moeder bezat geen speciale „gaven”; ze deed wat aan de tuin, speelde wat toneel en zong een beetje. Wat wij allen het meest in haar bewonderden en lief- hadden was haar positieve instelling, haar mildheid van oordeel, maar bovenal haar zeldzame gave om te kunnen luisteren en het haar toevertrouwde in haar hart te sluiten. Met haar gevoel voor de juiste ver- houdingen hielp zij mijn vader en ons allen om bij moeilijke beslissingen de juiste weg te kiezen.

Mijn moeder heeft samen met mijn vader een avon- tuurlijk leven geleid — ze gingen hun eigen weg. Hoewel het leek dat mijn vader met zijn vibrante originele levensstijl de toon aangaf, was het in feite mijn moeder die met grote tact en fijnzinnigheid uit- eindelijk de „touwtjes” in handen hield.

De laatste jaren bracht zij, geveld door een hersen- bloeding, door in een verpleeghuis waar zij met alle liefde — dank zij haar innemendheid — werd ver- zorgd. Tot op hoge leeftijd heeft zij, ondanks haar handicap, oprechte belangstelling voor de medemens gehad. Daarvan mag bijgaande foto — eind oktober 1987 — getuigen waarop ze haar jongste achterklein- zoon Roeterink bewondert.

Wij hebben met grote weemoed op 20 februari afscheid genomen van onze onvergetelijke moeder, grootmoeder en overgrootmoeder.

Hans Roeterink

Nono Wijsman op bezoek bij haar neven Henk en Hemmo Alting Mees

Met de familierelatie zit het als volgt: we bevinden ons bij de oudste Groningse stamvader Regnerus Tjaarda, geb. 1790, van wie o.a. de Alting Mezen afstammen. Een van die afstammelingen was Officier van Gezondheid K. N. I. L. Hendrik Coenraad Mees gehuwd met C. C. W. Strootman die twee kinderen hadden: Hoofdingenieur Bruggenbouw te Bandoeng Lodewijk Adriaan Alting (1893—1961) gehuwd met Caroline Rutgers (ref. in memoriam in deze Kroniek) en Riet (Maria Johanna Elisabeth Alting) die in 1916 het Nederlandse tenniskampioenschap dames enkelspel behaalde en later trouwde met Ir Johannes Wijsman. Nono schreef in onze Kroniek van 1986 een in memoriam van haar moeder. Het echtpaar Wijsman-Alting Mees kreeg een dochter Eleonore Françoise (Nono) geb. 1919, en een zoon Robert Arthur, hoogleraar in de Statistische Mathematica aan de University of Illinois, geb. 1920. Haar neven Henk en Hemmo, 60 en 52, zijn de oudste en de jongste van de drie zonen van haar oom en tante Lodewijk (Louis) en Caroline Alting Mees-Rutgers. Dit gezin kon in 1940/41 niet met Europees verlof naar Nederland wegens de Duitse inval, ze gingen naar Zuid-Afrika waar tenslotte besloten werd er te blijven omdat zich tengevolge van Duitsland's bondgenootschap met Japan donkere wolken boven Nederlands-Indië samenpakten, gelijk kregen ze. Het mag wel een blijk van grote wilskracht genoemd worden dat Louis een goede technische functie in Zuid-Afrika wist te krijgen en dat ze samen met hard werken en sober leven kans hebben gezien hun drie zonen te laten studeren. Wiek deed wiskunde en ging daar in het onderwijs, Henk en Hemmo werden beiden electrotechnisch ingenieur; Henk streek neer in Peterborough, Ontario, dichtbij Toronto en werkt bij Canadian General Electric, Hemmo woont in Vista, Californië, dicht bij San Diego, en werkt in de geavanceerde technologie voor lucht- en ruimtevaart. Henk is getrouwd met de Finse Maj-Lis Uddström, ze hebben drie volwassen kinderen, waarvan de oudste getrouwd is met Franklin Holtforster.

Hemmo's vrouw is de Engelse Dorothy Watson, en hier zijn drie dochters en een zoon.

In deze inleiding en Nono's reisnotities hebben we dus te maken met vier generaties in onze Groningse tak: X (Hendrik Coenraad), XI (Riet Wijsman-Alting Mees en haar broer Louis), XII Nono Wijsman, haar broer Robert Arthur en hun beider volle neven Henk en Hemmo Alting Mees, en tenslotte XIII (hun kinderen). Ze zijn te vinden in de vorige Kroniek (stamboom) en blz. 254/257 van het Nederl. Patr.

Nu geven we het woord aan Nono die in Leiden doctoraal Nederlands en Geschiedenis deed, en docente Nederlands aan het Baarns Lyceum was. Waar we wegens plaatsruimte helaas haar verslag moesten inkorten heeft onze redactie tussen haakjes wellicht ten overvloede hier en daar iets aangevuld of verduidelijkt.

Mezen zijn geen trekvogels, maar wel uitzwermers. „Opa” Mees, Hendrik Coenraad 1865 en oom Louis, Lodewijk Adriaan Alting 1895 staken met hun medische en wegenbouwkundige kennis oceanen over naar „Nederlands-Indië” en hun (klein)zoons Henk, Wiek en Hemmo Reint deden dat naar Canada, Zuid-Afrika en de Verenigde Staten, Californië. Henk en Hemmo zijn in hun nieuwe land niet alleen electrotechnisch ingenieur, maar de een is Canadees en de ander Citizen of the United States. Hun echtgenoten, Maj-Lis en Dorothy behielden liever nog hun Finse resp. Engelse kleurtje.

Oversteken naar Indië en naar Amerika vice versa was er in lange jaren wel eens een keertje bijgeweest. Vooral via „tante Riet”, zuster van Louis en Nono's moeder en kerstbrieven bleven we schriftelijk op de hoogte van elkaars wel en wee. Schaarse contacten dus, maar genoeg om goede herinneringen te hebben en zin te hebben in weer eens een bezoekje. Een lage

dollarkoers en een goedkoop retourtje Amsterdam Toronto plus een „welkom” op mijn „komt het gelegen?” gaven de doorslag. Zo stonden op 25 augustus '81 Henk en ik naar elkaar uit te kijken in de aankomsthal in Toronto, ieder met de rug naar de ander toe. Maar toen we na de oproep aan „Mr Oalting Mies” face to face stonden, bleken we elkaar nog opperbest te herkennen en de begroeting was allerhartelijkst, dito met Maj-Lis in Peterborough.

Nono naast Hemmo, met vrouw en dochter

Onze Canadese Mezenfamilie woont in een rustige groene buitenwijk van die stad, twee uur rijden van Toronto. In hun eenvoudig aangelegde tuin verzorgen ze, nog europees, vrij veel bloeiends. Het huis lijkt een niet erg grote bungalow met een druk gebruikt ruim basement. Het interieur is gezellig en smaakvol met heel veel sporen van Maj-Lis' Finse invloed. Ze wonen hier al heel lang, maar nu Henk's werkzaamheden, een kernproject bij Canadian General Electric, gaan aflopen, weten ze nog niet of ze naar iets anders zullen uitkijken.

(Red.: Aan een van de meren in de buurt hebben ze een cottage, schitterend gelegen, verzamelpunt in de weekends, Nono brengt er een weekend door en bewondert de handigheid waarmee zoon Eric en schoonzoon Franklin het huis technisch in orde houden. Nono had er een „oergezellig” weekend met mooi weer, zwemmen, zonnen, barbecuen en veel praten, herinneringen ophalen, enz.)

Helaas moeten Birgit en Franklin ons al vroeg verlaten voor hun 4 uren durende terugrit naar Ottawa waar ze beiden werken.

Voor en na dit weekend nemen Henk en Maj-Lis me mee op allerlei tochtjes. Zowel Toronto als Peterborough hebben veel interessants zoals de Peterborough Liftlock waar boten via een soort basculesysteem over een verval van 20 meter worden getild. Met ons drieën proberen we ons droog te houden in een wat lekkend bootje tijdens een prachtige tocht over het Stony Lake met zijn honderden eilandjes van rose precambrisch graniet.

Thuis praten we veel. We halen herinneringen op en kunnen vaak wederzijdse lacunes opvullen uit onze herinneringen aan „vroeger”. Henk heeft stukken film

van zijn vader uit Indonesië tot een geheel gemaakt; we draaien het in het basement af en het zien van dit levend verleden is boeiend en roerend.

(Red.: Nono besluit nu dit verblijf dat ze kortom een op alle fronten geslaagd familiebezoek noemt. Een vliegtochtje met Henk als piloot, hij heeft zijn brevet, mislukte wegens stromende regen.)

(Red.: Nono reist nu gedeeltelijk per bus langs veel natuurschoon naar Los Angeles waar het een drukte van belang is door het bezoek van de Paus, en vandaar per trein naar San Diego waar Dorothy haar opwacht. Hemmo heeft nog een heel drukke baan maar in het weekend en in de avonden doet hij van allerlei mee.) Ook dit Mezenest is een bungalowtype woning, ook hier een grote tuin maar nu een die bijna tropisch lijkt met prachtige veelkleurige bougainvilles, te danken aan het automatisch sprinkelsysteem. Er is ook een aardig zwembassin waar geen van de bewoners eigenlijk meer gebruik van maakt. Nou, ondergetekende des te meer! Tja, in zo'n alsmaar-zonklimaat raakt het zonne- en badwezen in de versukkeling als de kinderen uit huis zijn. De twee oudsten, de tweelingmeisjes Hilary en Erica zijn al aan het werk, de andere twee konden er niet bij zijn omdat ze studeren in Los Angeles. De tweeling komen nu en dan even aanwippen en een vriendje van hen kon meteen mooi een kiekje maken.

Ook in Vista krijgt de gast veel te zien en te beleven. Dorothy neemt me mee naar de oude stad van San Diego en het aan de „Zoo” verbonden beroemde Safaripark.

(Red.: Henk's jongste dochter Michelle komt ook nog op bezoek, ze studeert in San Diego, heeft daar een prettig flatje zodat ze graag daar wil blijven en een baan zoeken.

Ze maken tochten, o.a. naar de luxueuze badplaats Laguna Beach en Nono kijkt haar ogen uit aan al het groen en de bloei, een restaurant op een hoge ors met schitterend uitzicht op zee en ze vertelt dat aan de brunch Mexicaanse champagne gratis en royaal geschonken wordt. Ook bezoeken ze het beroemde „aquatische park”).

Maar ook in Vista blijken we meer gemeenschappelijks te hebben dan etentjes en uitstapjes. Thuis hebben we met ons drieën even levendige gesprekken als in Canada. Familie of geen familie, leeftijds- of taalverschil (met Henk praat ik nog wel eens nederlands, maar Hemmo heeft er meer moeite mee) het maakt niets uit.

Of het nu is met de meer nostalgisch aangelegde Henk, de wat gereserveerde Hemmo, de levendige Maj-Lis of de hartelijke en zorgzame Dorothy, je voelt je bij hen allen thuis en je merkt dat het contact echt goed is en dat vooral maakt een „familievakantie” zo waardevol.

Ik heb er bij allen op aangedrongen dat ze binnen afzienbare tijd mijn gasten zullen zijn en ik hoop van harte dat ze zich nu eens gauw hier komen laten verwennen.

Maar dán mogen zij daarover een stukje in de Kroniek schrijven!

E. F. Wijsman

IN MEMORIAM

Caroline Alting Mees-Rutgers

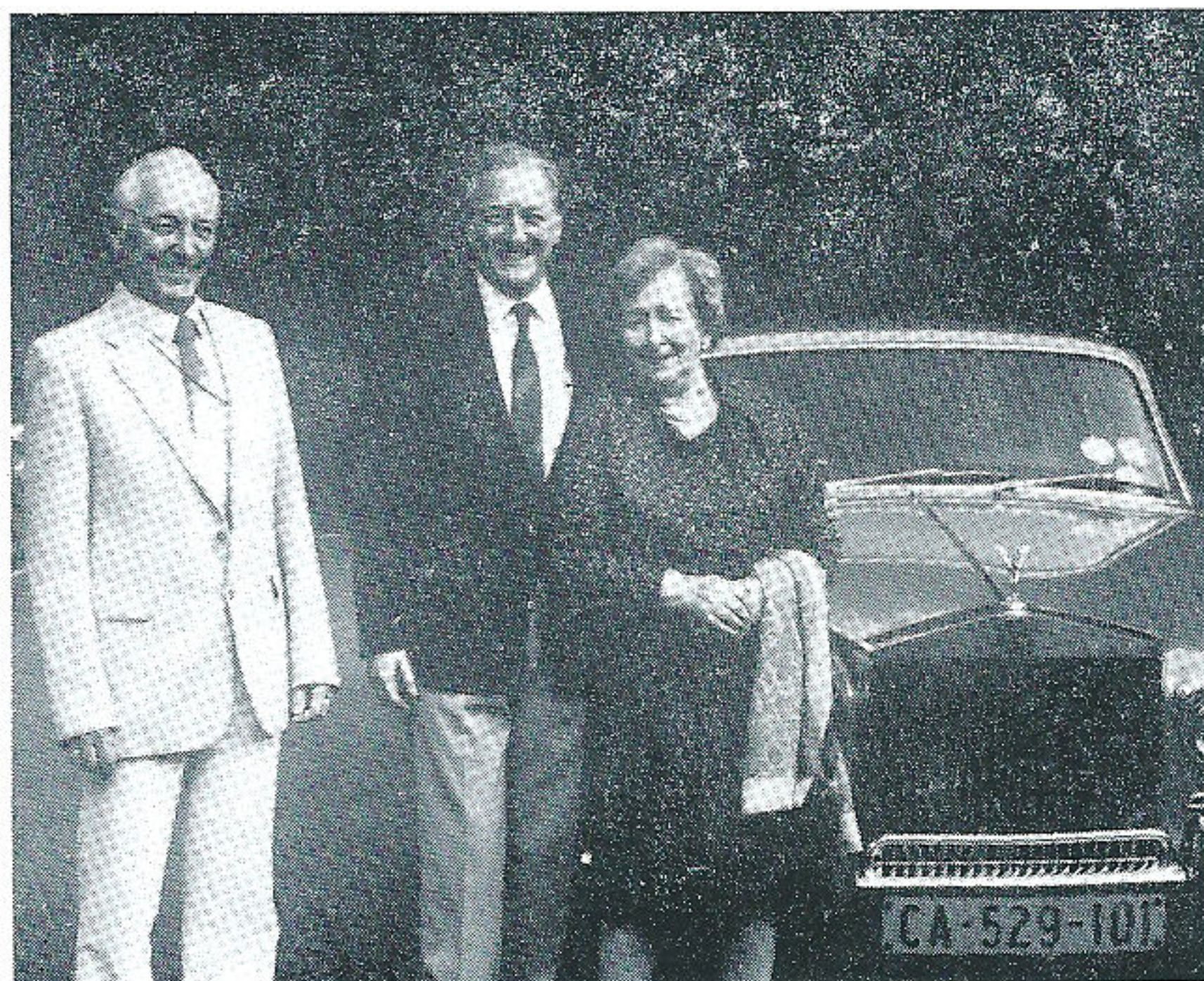
1907—1987 (G 11-5, NP 255)

Marie Leopoldine Caroline werd 6 februari 1907 in Brussel geboren, de tweede dochter van Willem Anthonie Rutgers en Sophie Marie Georgine Jansen. Grootvader Rutgers was een voorspoedig advocaat in Brussel, maar, met de inval van de Duitse machten in 1914 verhuisde hij zijn familie naar Holland terug waar hij zich in Den Haag aan de Koninginne Gracht vestigde. Daar ging de jonge Caroline dus op school, waarna het Lyceum. Haar aanstaande man, Lodewijk Adriaan Alting Mees had intussen een voorspoedige baan in de (voormalige Nederlands) Indische dienst en kwam in begin 1926 met verlof in Den Haag terug naar zijn ouders, Hendrik Coenraad en Caroline Mees. Vader speelde goed tennis en kwam vaak bij de Haagse tennis banen, waar hij niet één maar twee racquets met zich mee bracht. Moeder, die ook tennis speelde, vertelde ons dat zij daarop verliefd raakte, alhoewel ik vast weet dat de liefde die zich verder ontplooidde wel op meer gebaseerd was. De 23ste juni 1926 trad zij in het huwelijk met vader en kort daarna vertrokken zij naar Indië.

Voor een jonge vrouw van 19 was dat een moedige stap, want als je het daar niet leuk vindt ben je niet een twee drie weer thuis. Vader was civiel ingenieur bij het Departement van Verkeer en Waterstaat en vertegenwoordigde het departement in Java in kleine gehuchtjes die nauwelijks op de kaart stonden. Zo werd haar oudste zoon Hendrik in Kediri geboren en een jaar later Lodewijk junior (Wiek) in Semarang, toen vader het kantoor in het dichtbijzijnde Demak had. In die plaatsjes waren er weinig Europeanen — de sociale club (de „Soos”) was vaak een uur rijden over twijfelachtige wegen. Voor moeder, die in grote steden met vele vrienden opgegroeid was, moet dat wel vreemd geweest zijn. Met vader's stand werd het ook verwacht dat er bedienden in het huis werden aangesteld — en bedienden verwachten dat er bevelen en reglementen zijn en dat er orde in het huishouden heerst. Voor een jonge onervaren vrouw kan de aanpassing tot dit totaal andere leven niet makkelijk geweest zijn. Dankzij de steun en liefde van vader heeft zij daar toch een groot succes van gemaakt. Zij had een gevoel voor de Oosterse cultuur en leerde dus snel om met bedienden om te springen.

Na zes jaren dienst kwam er weer een jaar verlof in Holland. In die jaren betekende dat dus zes weken op de boot door het Suez kanaal, een vakantie op zichzelf. Vader huurde een huis in Den Haag (10 Laan van Poot) om zo dicht mogelijk bij beide ouders te kunnen zijn (alhoewel vader Rutgers inmiddels al was gestorven), want zes jaar is een lange tijd om weg te zijn. Zoals dat later zou blijken, was dat ook de laatste gelegenheid, want gedurende de volgende zes jaren en de daarop volgende oorlogsjaren stierven haar moeder en beide ouders van vader.

In 1934 werd vader aangesteld als hoofdingenieur bij het Departement van Verkeer en Waterstaat in Loe-madjang in Oost Java waar de derde zoon Hemmo Reint geboren werd. Daarna volgden vier hele goede

Met Wiek (l.) en Henk

jaren in Bandoeng met het veel betere klimaat in de bergen van het binnenland. In 1940 kon vader met een behoorlijk pensioen de Indische dienst verlaten. Omdat Holland toen al bezet was, en er waren ook al geruchten van een Japanse inval, werd het besluit genomen om de oorlogsjaren in Kaapstad uit te zitten. Weer stond moeder dapper bij om weer een heel nieuw leven en huishouden op te zetten in een vreemd land met weer een andere cultuur. Nieuw land of niet — zij wist het thuis toch altijd knus te maken. Ze steunde ook vader toen hij een nieuwe baan moest vinden, want het Hollandse pensioen was vanwege de oorlog veel kleiner dan waarop gerekend was. Toen de kinderen oud genoeg waren wierp zij zich ook op de taak geld te verdienen en dat vooral door Franse lessen te geven aan school, en als beëdigde Franse vertaalster van gerechts documenten. Tot haar sterven toe had ze tal van studenten die bij haar aan huis Franse lessen kregen. Vanwege de degelijke, interessante en belangstellende wijze van lesgeven vergaten haar leerlingen haar nooit en werd zij door oudleerlingen in latere jaren vrij vaak bezocht.

Het prettige leven veranderde helemaal toen vader in 1961 plotseling stierf. Ze zette maar moedig door met Franse lessen, met golf spelen en met af en toe lange reizen naar Canada en Amerika te maken, waar Henk en Hemmo nu woonden. Ze had op die reizen veel plezier van onze twee gezinnen met zeven kleinkinderen die allerliefst met haar omsprongen. Op de laatste reis werd het echter duidelijk dat alles langzamer ging en vooral het lopen en op de been staan moeilijker werd. Gelukkig woonde Wiek in die tijd ook al in Kaapstad en kon toen dus de nodige hulp verlenen.

In haar laatste jaren omringde zij zich in haar gerieflijke flat met vrienden en met haar Nederlandse en Franse boeken en leuke dingen, sommige waarvan nog uit Indië kwamen.

Haar tachtigste verjaardag werd een speciaal feest dat grotendeels door haar zuster Georgine Kanters en haar echtgenoot Eugène verzorgd en in hun huis gevierd werd. Het was toen niet te voorspellen dat het einde

zo spoedig zou komen. De 17de mei 1987 stierf zij plotseling — ze wordt door ons allen erg gemist.

Ontario
Zuid-Afrika
Californië

Henk, Wiek en Hemmo

IN MEMORIAM

L. M. H. Mees-Siemens

1923—1987 (G 12-23, NP 289)

Veel te vroeg is van ons heengegaan Wies, voluit Louise Mathilde Henriëtte Mees-Siemens.

Op een tijdstip waarop zij samen met vader kon gaan genieten van hun welverdiende rust en het grootouderschap en vele andere zaken, werd zij ziek en ongeveer drie maanden later volgde het definitieve afscheid.

Jarenlang heeft mama met veel plezier en volledige inzet alle verplichtingen in de apotheekhoudende huisartsenpraktijk vervuld. Daarnaast was zij een warme moeder van een groot gezin waar alles kon en vriendjes altijd welkom waren.

Zingend ging zij door het huis, zorgend en meelevend in blijde en moeilijke tijden.

Mama stond voor iedereen altijd klaar, zowel voor familie en vrienden als voor de mensen uit het dorp. Bijzonder trouw ook in de zorg, zoals onder meer voor oma Nettie, haar schoonmoeder, die in 1985 overleed. Als een echte oma hebben we mama gelukkig ook gekend (het oudste kleinkind is zes), gezellig liedjes met de kleinkinderen zingend, zij achter de piano, spelletjes doen, etc.

„Steeds vieren wat er te vieren valt” was één van haar motto's. Dat hebben we gelukkig steeds gedaan.

Ons, vooral vader, blijft nu het grote verdriet over het voortijdige einde, over alles wat nog had kunnen zijn, maar ook de enorm rijke herinneringen aan haar blijheid en kracht, en haar kunst overal het goede in te zien.

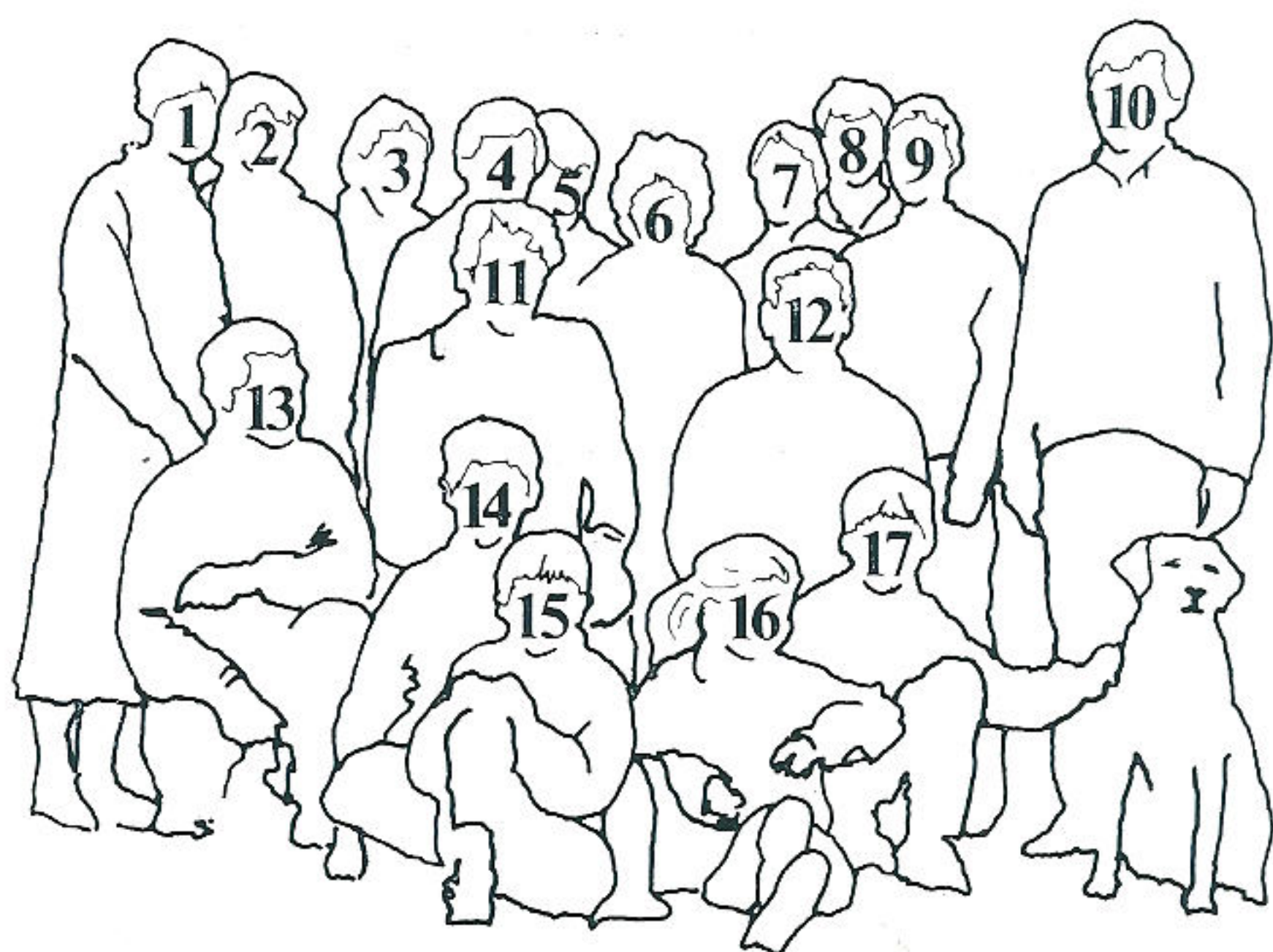
Walda van der Heijden-Mees

**Familiereünie Nederland-Frankrijk-Nieuw Zeeland,
1 augustus 1987**

Pieter en Gerard Mees, geb. resp. 1917 en 1920, wonen ver van elkaar, Piet in Groningen en Gerard in Rotorua, North Island, Nieuw Zeeland. Vaak zien ze elkaar niet en toen zich na vele jaren die gelegenheid eindelijk weer eens voordeed, hebben Piet en zijn vrouw Ger er een echte reünie van gemaakt met alle kinderen en kleinkinderen, ze waren er allemaal.

Het weerzien en vooral het zo zelden voorkomend contact van de kinderen onderling bleek een groot succes. De Degenkamps wonen in Frankrijk.

Piet en Gerard zijn genealogisch herkenbaar onder G 12-24/25, NP 291/2.

1. Mieke Emma Degenkamp-Mees
2. Christine Ann Mees
3. Emmy Palmboom-Mees
4. Diana Margaret Mees-Standen
5. Gerardina Petronella Mees-Gerretsen
6. Jondy Charlesworth-Mees
7. David Charlesworth
8. Lukas Mees
9. Rita de Vries
10. Gijsbertus Degenkamp
11. Gerard Mees
12. Pieter Mees
13. Paul Palmboom
14. Philip Krijn Degenkamp
15. Daan Pieter Degenkamp
16. Marieke Palmboom
17. Peter Paul Palmboom

De Mr. A. R. P. Meesstraat in Vaassen (Geld.)

Toen mijn vrouw en ik, kort na onze terugkeer in Apeldoorn in 1966, weer eens „à la recherche du temps perdu” door Vaassen reden op weg naar mijn oude woonhuis „De Geelmolen” aldaar, passeerden wij opeens een straat die naar mijn vader genoemd bleek te zijn. Mij afvragend hoe de gemeente (Epe, want Vaassen behoort tot die gemeente) tot deze, ons zo verblijdende, naamgeving gekomen was, vernam ik van de Epese afdeling Bevolking, dat in de Raadsvergadering op 12 december 1955 besloten was één van de straten in een nieuwe wijk de Mr A. R. P. Meesstraat te noemen, gezien het feit dat mijn vader een der oprichters en tevens oud-voorzitter van de woningbouwvereniging „Vaassen's Woningbouw” geweest was: één van zijn vele activiteiten uit de 15-jarige periode (1913—1928) waarin mijn ouders („Aad en Pleun”) en mijn zuster en ik op de „Geelmolen” (reminiscentie aan de kopermolen welke hier, vóór de bouw van ons huis, gestaan had) woonden.

„Vele activiteiten” is, geloof ik, niet overdreven: hij was mede-oprichter en eerste voorzitter van de „Melkcontrole- en Fokvereniging Vaassen en Emst”, actief in de Coöp. Leenbank, de paardenverzekering (hij was dol op paarden) en de stierhouderij. Ook de in die tijd opgerichte U.L.O.schoolvereniging en het Groene Kruis hebben veel aan hem te danken en als betoon van vriendendienst kan zijn werk gelden om gedurende enkele jaren als directeur van de NV „De Industrie”, een ijzergieterij en stanioolfabriek, te fungeren (hij deed dit ter tijdelijke vervanging van de overleden directeur, een goede vriend van hem).

Als ik denk aan „De Geelmolen” wordt de lust „los te barsten” in een extatische lofzang op dit, in mijn herinnering, paradijselijke oord haast niet te bedwingen. Gelukkig voor de eventuele lezers dwingt de mij toegestane ruimte in dit blad mij tot de nodige beheersing.

De Geelmolen lag een eind buiten het dorp en was met zijn voortuin met een groot grasveld (waarop zo veel verbeterd croquetpartijen gespeeld werden onder het aanroepen van de croquetgod Risisoerie), de vijver

(met middenin een eilandje waarop een kastanjeboom groeide) waarop je met een platbodemboot kon varen,

de moestuin met de vele gesnoepte „verboden vruchten”, aardbeien, frambozen en bessen, en het zelfgegraven ietwat modderige zwembad, een ideaal oord voor kinderen, zeker als je zoals wij, niet naar school ging maar slechts een paar keer per week thuis les kreeg.

Maar het huis stond ook altijd open voor gasten. Niet alleen voor familieleden of jeugdvriendinnen en vrienden, maar ook voor zo veel andere soms exotische figuren als het Zweedse schildersechtpaar Sjöstrand, de later in de dertiger jaren beroemd geworden Japanse schilder Foujita, of de Oostenrijkse schilder Tischler. En hoeveel werd er, vooral 's avonds, gemusiceerd! Het was heerlijk om als kind in je bed liggend te luisteren naar het zingen van mijn vader — op handige maar slordige wijze op de piano begeleid door mijn moeder — het pianospel van tante Pos de Kuyper, of van een van de Duitse musici die tijdens de eerste wereldoorlog in Hattem geïnterneerd waren, maar zo nu en dan de avond bij ons mochten doorbrengen.

Het lijkt me aardig om te eindigen met de visie op mijn ouders en de Geelmolen van drie oud-gymnasisten die in 1919 een tijd op ons terrein kampeerden, de latere Dr J. Belonje is aan het woord:

„Het uitgestrekte landgoed De Geelmolen ten westen van het dorp Vaassen trok ons bijzonder aan en de toenmalige eigenaars, Mr A. R. P. Mees en mevrouw P. C. Mees-de Kuyper, hebben ons op ons verzoek toegelaten op hun terrein. Toen aanhoudende regen ons verblijf in tenten hinderlijk begon te maken, stonden zij erop dat wij ons domicilie zouden verleggen naar een ongebruikt boshutje (de zg. Rudolfs hut, RM).

Meermalen zijn wij destijds ook op het huis zelf uitgenodigd geweest en de Zweedse schilder Sjöstrand (zie ook boven, RM) heeft van elk van ons een vlotte schets gemaakt.

Van de drie kamperende gasten ben ik als enige thans nog in leven. (Passage uit Dr Belonje's artikel „Herinneringen aan de Geelmolen bij Vaassen” in onze Kroniek nr. 24 van 1975, hij was toen 75, Red.)

Noch Mr Mees, noch mijn vriend J. P. Horst konden vermoeden dat zij beiden eens door de moordende kogels van de overweldiger resp. in Nederland en in Nederlands-Indië getroffen zouden worden: Mees te Apeldoorn op 4 juli 1944 en Horst in zijn functie van Assistent-Resident bij de — tot woede van de Japanners — brandende olievelden van Tjepoe in maart 1942.”

R. P. Mees (NP 309)

Noot van de redactie:

Op die vierde juli 1944 zaten Aad en Pleun Mees-de Kuyper in de tuin van hun huis in de Apeldoornse Genistalaan thee te drinken. Toen er werd aangebeld en Aad de voordeur opende, werd hij door twee mannen à bout portant in het hoofd neergeschoten. Hij is nog enige uren bij kennis geweest en toen hem gevraagd werd of hij de moordenaars herkend had, waren zijn laatste woorden „ach, wat doet het er eigenlijk toe”, dezelfde avond stierf hij, 61 jaar oud. De schrijver van dit artikel, Rudolf Pieter, geb. 1913, was toen als Japans krijgsgevangene tewerkgesteld aan de Birma spoorweg.

Familieleden en andere belangstellenden die ons sedert 1986 een financiële bijdrage hebben gezonden: hartelijk dank!

Gregorius van Alphen	Epe
Hemmo R. Alting Mees	Vista Cal.
Hendrik W. Alting Mees	Peterborough Ont.
Julienne W. M. Aly-Mees	Nieuwkoop
M. L. Caroline Alting Mees-Rutgers †	
M. Elisabeth Arthur-Mees	Queanbeyan N.S.W.
Cornelia E. A. C. Arnold-Mees	Den Haag
Peter C. R. Baelde Jansen	Loosdrecht
Hubertine J. van Beek-Bonjer	Rotterdam
Anna Bissery-Mees	Le Chesnay Fr.
Philippa de Boer-Mees	Haarlem
Charlotte T. Boon-Mees	Den Haag
Jan J. L. Bonjer	Dordrecht
Marie Louise Brinkman-Mees	Middelburg
Judith Elisabeth Deeelman-Mees	Epe
Mieke Emma Degenkamp-Mees	Rocquebrune Fr.
Arnold R. I. Dorhout Mees	Ruurlo
Anna C. Dorhout Mees	Velp
Evert Joost Dorhout Mees	Utrecht
Evert Joost Dorhout Mees Jr	Utrecht
Johan Ae. A. Dorhout Mees	Rotterdam
Frederik E. L. Dorhout Mees	Kapellen B.
Francisca Louise Dorhout Mees	Leeuwarden
Focko F. Dorhout Mees	Den Haag
Louis Ae. Dorhout Mees	Velp
Luwtje Dorhout Mees-de Vries	Bosch en Duin
Maarten J. Dorhout Mees	Amsterdam
Marie Henriëtte Dorhout Mees	Utrecht
Marlies Alexandra Dorhout Mees	Velp
Mohri R. Dorhout Mees-Reddingius	Den Haag
Petrus B. Dorhout Mees	de Bilt
Tjalling J. Dorhout Mees	Doorn
Wouter Emile Dorhout Mees	Manila Fil.
Dorhout Mees (Stichting)	Den Haag
Jacques Dutilh	Rotterdam
Arnica Maria Esterl-Mees	Stuttgart
Reinild Galavazi-Mees	Amsterdam
Constance M. E. Gieben-Mees	Javea Sp.
Marie Antoinette Goslings-Mees	Oegstgeest
Betty J. Goulet-Mees	Neuilly-sur-Seine
Jansje T. Haverkorn van Rijsewijk-Wepster	Havelte
Rudolf C. Th. Haverkorn van Rijsewijk	Wemmel B.
Walda Jolanda van der Heijden-Mees	Ermelo
Historisch Museum	Rotterdam
Clara M. Hoogwater-Mees	Wezep
Johanna C. Hooites Meursing-Rueb	Laag-Soeren
Judith Hoondert-Mees	Mönchen-Gladbach
Madelaine ter Horst-Mees	Woubrugge
Willemien Hulshof-Mees	Doorwerth
Th. W. Maria van der Hoeven-Mees	Rotterdam
Rudolfine Jacobs-Mees	Hilversum
Josina M. van Kinschot-Dorhout Mees	Warmond
Emelie S. C. Kolff-Mees	Maarn
Jessica Kuyt-Mees	Voorburg
Geertrui S. E. Louwers	Vught
H. Elisabeth V. Márquez-Mees	Mexico-City
Christine Anna Mastwijk-Dorhout Mees	Oudewater
Alida Meertens	Wassenaar
Aartine Mees	Hilversum
Alexander Mees	Leiden
Boudewijn F. Mees	Rotterdam
Bert Joist Mees	Rotterdam
Bram Mees	Winschoten
Carel E. Mees	Rotterdam
David Mees	Leiden
Edsard Christiaan Mees	Utrecht
Elisabeth Mees	St. Wolfgang O.
Ellen H. M. Mees	Den Haag
Erik Nanno Mees	Lelystad
Federico Pieter Mees Legorreta	Mexico-City
Gerlof F. Mees	Leiderdorp
Gregorius Mees	Leiden
Heleen L. P. Mees	Amersfoort
Hendrik Mees	Rotterdam
Hermannus E. Mees	Capelle a/d IJssel
Hermannus E. Mees HEzn	Zuidlaren
Hermannus E. B. Mees	Utrecht
Henri Mees	Den Haag

Hitzerus Mees
 Hitzerus E. Mees
 Inger M. Mees
 Jacob G. Mees
 Johan Mari Mees
 Jan J. L. Mees
 Johannes R. Mees
 Leendert F. C. Mees
 Leonoor Mees
 Lola R. M. E. Mees
 Lucas Mees
 Lucas Mees HEzn
 Lukas Mees Pzn
 Ludo J. Mees
 Marten Mees
 Marten Mees PhAJzn
 Martine Mees
 Nanno A. Mees
 Paul J. Mees
 Philip Mees
 Philip A. J. Mees
 Philip A. J. Mees Gzn
 Pieter Mees
 Pieter Rudolf Mees
 A. Quirijn Mees
 Roland A. J. Mees
 Rudolphina Adriana Mees
 Renée A. J. Mees
 Rudolf Mees
 Rudolf Adriaan Mees
 Rudolf Adriaan Mees Rzn
 Rudolf Pieter Mees
 Rudolf S. H. Mees
 Talitha V. Mees
 Tonia Mees
 Walter Mees
 Willem Mees
 Willem C. Mees
 Willem J. Mees
 Willem J. Mees Rzn
 Wouter J. G. & Theodora Mees-Mees
 Antoinette H. Mees-van Calsteren
 Alberta M. A. Mees-Carabain
 Josephina M. Mees-van der Drift
 Hendrika Mees-van Enter
 Lydia Mees-Felix
 Mienke Mees- van Hoogstraten
 Anna Mees-Huizinga
 Ingeborg C. A. W. Mees-Koch
 Eveline Mees-Lefeu
 Hendrika H. J. Mees-Ott de Vries
 Wilhelmina B. Mees-Penaat
 Agathe D. E. L. Mees-Wytema
 Elisabeth C. Meihuizen-Mees
 Reinilde Mol-Mees
 Ernestine Adriana Montagne-Mees
 Winnie M. L. van Oorschot-Dorhout Mees
 Neil I. E. Oestrom
 Hylke Penning-Mees de Gerassy
 Emmy Palmboom-Mees
 Godfried C. Pluijgers
 Carien C. Pot-Mees
 Henriëtte L. van Riemsdijk-Diemer Kool
 Alberdina Rennie-Mees
 Catharina E. A. Roeterink-Mees †
 Johannes Rombach
 Rudolf Rombach
 Madelon E. van Ruyven-Mees
 Jannelies Saggiaro-Mees
 J. E. Pauline Sandberg-Dorhout Mees
 Joannes C. van Sandick
 Jenny Sas-Mees
 Maria E. Schuringa-Pluijgers
 Lydia J. H. Staab-Mees
 Eleonore F. T. Stakenburg-Mees
 Emma J. G. E. Teychiné Stakenburg
 Anneke Salger-Mees
 Elisabeth Stevens-Mees
 Johanna S. H. M. van Stolk-Carp
 Marlies Trimbos-Mees
 Irene A. S. Tsekouras-Mees

Rotterdam
 Zuidlaren
 Kopenhagen
 Ermelo
 Drachten
 Wassenaar
 Voorburg
 Driebergen
 Apeldoorn
 Zeeland NB
 Soesterberg
 Rotterdam
 Groningen
 Eindhoven
 Rotterdam
 Den Haag
 Rotterdam
 Rotterdam
 Hoofddorp
 Summit NJ.
 Hoenderloo
 Delft
 Groningen
 Doorn
 Den Haag
 Utrecht
 Hilversum
 Gorssel
 Wijk aan Zee
 Nieuwkoop
 Kamerik
 Apeldoorn
 Zeist
 Den Haag
 Zuid-Beijerland
 West-Vancouver
 Winterswijk
 Delft
 Veere
 Aerdenhout
 Santpoort
 Den Haag
 Amsterdam
 Les-Baux-de Prov.
 Teteringen
 Groningen
 West-Vancouver
 Groningen
 Diepenveen
 Den Haag
 Den Haag
 Wassenaar
 Epse
 Driebergen
 Bentveld
 Newnham Kent
 Den Haag
 Chislehurst Kent
 Palma de Mallorca
 Oenkerk
 Amsterdam
 Londen
 Wassenaar
 Ottawa
 Amstelveen
 Gouda
 Den Haag
 Colombare-Garda
 Den Haag
 Aalst-Waalre
 Haarlem
 Amsterdam
 Den Haag
 Rotterdam
 Den Haag
 Hamburg
 New York
 Wassenaar
 Rotterdam
 Athene

Jeannette P. Valkenburg-Mees
 Heleen Veltman-Montagne
 Sara A. Verbrugge-Mees
 Elisabeth J. Vinci-Boon
 Anna C. M. Vreede-Mees
 Ingrid V. Westra v. Holthe-Wallin
 Delphine Weidinger-Mees
 Adolphine A. A. L. I. Weissenberg-Seebom
 Emily M. V. Wethmar-Haverkorn v. Rijsewijk
 Ursula A. Zingelmann-Mees
 Voorst
 Amersfoort
 Baarn-Lage Vuursche
 Rome
 Wassenaar
 Ponte Cremenaga Zw.
 De Cocksdorp
 Driebergen
 Den Haag
 Hamburg

Financieel Verslag 1987

<i>Staat van inkomsten en uitgaven</i>	
Rente	f 59,71
Contributies	„ 7.180,—
Nadelig saldo	„ 3.336,81
	f 10.576,52
Kosten Kroniek	f 9.342,—
Diverse onkosten	„ 1.022,50
Subsidie familiedag	„ 212,02
	f 10.576,52
<i>Samenvatting:</i>	
Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-1987	f 5.026,75
Saldo Postbankrekening per 1-1-1987	„ 1.865,14
Bank M.&H.: legaat Riet Wijsman-Alting Mees	„ 8.850,—
Familieborden, etc.	„ 780,—
Exemplaren Ned. Patriciaat	P.M.
	f 16.521,89
Contributies 1987, etc.	„ 7.239,71
Vooruit ontvangen contributies	„ 850,—
	f 24.611,60
Uitgaven 1987	„ 10.576,52
	f 14.035,08
Saldo Bank Mees & Hope per 1-1-1988	f 3.825,16
Saldo Postbankrekening per 1-1-1988	„ 579,92
Bank M.&H.: legaat Riet Wijsman-Alting Mees	„ 8.850,—
Familieborden, etc.	„ 780,—
Exemplaren Ned. Patriciaat	P.M.
	f 14.035,08

De Kroniek kwam ditmaal duurder uit, als gevolg van het speciale en moeilijke netwerk van de stambomen.

Wij leveren uit voorraad:

Nederlands Patriciaat Nr. 67: f 40,— incl. porto
(waarin onze volledige familie is opgenomen)

Mezenshaw! f 75,— excl., f 77,25 incl. porto,
nog slechts enkele in voorraad!

De moraal in het handelsleven,
van Mr Rudolf Mees, 1918, f 2,50 incl. porto

Mees & Chabot, Twee kassiers te Rotterdam,
van Centrum voor Bedrijfsgeschiedenis E.U.R.
(ontvangen door vriendelijke bemiddeling van Bank
Mees & Hope) f 2,50 incl. porto

Bestelling door betaling aan Stichting GM

Salmon farming in British Columbia

I'll begin this story by explaining that I'm the carpenter for our farm, by no means a biologist or expert on raising fish and spotting diseases. We have trained people to handle those situations just as I am trained in the field of construction on a frontier level. So for our farm, *tidal rush marine farms*, to operate smoothly, everyone must work together. For the 15 people that make up the 2 "crews" everyone has their own responsibility. To explain the working of a farm I'll split it into 3 sections; freshwater or "hatchery"; saltwater "grow-out site" and "maintenance and construction" which I am responsible for.

The life story of a farmed salmon begins at the hatchery, in the form of a pink egg almost the size of your smallest finger nail. In the incubation room the eggs are kept in plastic trays with a constant flow of freshwater streaming over them. Soon you can notice two tiny eyes in every egg, almost every egg anyway. This is when the painstaking task of egg picking begins. Some have only one eye and some have none. These eggs are discarded. We have a machine that supposedly handles this contract but you always have to pick some out by hand which takes fierce concentration and good eyesight. It is not uncommon for one person to pick through 10.000 eggs in a day! The healthy eggs then carry on growing to the point where they have tails and tiny fins with a large pink stomach bag that they are still feeding on. They are then moved out to larger tanks outside. When they reach a point we call "swim-up" meaning just that, we begin to introduce solid food in the form of a fine powder called bio-diet. Rich in nutrients and vitamins this gives the fish the healthy start they need for their journey to your dinner table. As the fish keep growing, they must be continuously moved into bigger tanks. We have 24 1,3-meter tanks (measured across the top), 24 3-meter tanks and 6 6-meter tanks. When these are all full of healthy little jumpers the hatchery is like a bee-hive!

Now we grow them as fast as possible to get them ready for the sea, NACLH₂, or saltwater. This transition from freshwater to saltwater is called "smolting" and will determine how healthy the stock is by the percentage of mortalities there are upon immersion in the sea. If all goes well you lose 2 % maximum. Then you can really see them grow!

We keep the fish in three types of sea pens, 2 types we have built ourselves and the other is a very modern system imported from Norway. My earliest work (two years ago) with the farm began with building 20 of the wooden "home-built" type.

They are all identical so I could "pre-cut" 3 or 4 pens at once and build them in sections on a huge dock 30 m x 12 m which floats so low it is almost at sea level. Whoever was walking by when enough sections were complete, helped to lift and push these units into the water (heavy labour). Once in the water they are easily bolted together providing it is a calm

day and the sea relatively quiet. This type of construction is of course extremely difficult during storms as the waters in Hotham Sound become very rough. Hotham Sound is located ca 70 miles North of Vancouver B.C. It is a remote setting with huge mountains coming straight out of the sea and climbing 3000 or 4000 feet. Often this gives us a feeling of being shut away from the rest of the planet. Mind you 3 or 4 months can slip by quickly when you work 10 days in camp and 4 days out. Two shifts go by and you don't realize a month just went by. Most of the crew lives in Vancouver and some in Vancouver Island about 40 miles to the West. I live very near to Hotham Sound as I have not only decided to work in the wilderness but to build a homestead in it too. I live about 15 miles from the farm on the sunshine coast. I have two beautiful lakes for neighbours, for even salmon farmers enjoy fishing with a rod and reel on their "days out".

Back to the fish for a moment. After we have grown the fish to a marketable size 1 kilo to 3 kilo, 9 to 18 months after smolting, we harvest. Harvesting can be a very cold, wet, smelly, dirty job depending on the weather, but if you get a good "killing crew" together it can be an exciting and satisfying job. It is the culmination of the farm's efforts from "egg stage". We always try and beat our existing records for past harvests. The faster you go the wilder it gets. Fish scales and blood everywhere. Fish are literally flying around. Definitely not for weak stomachs.

When all the fish are counted and stacked on ice and headed for Vancouver we all smile, laugh about the

good times, discuss the problems and head in for a big dinner together.

We are not unlike a big family hidden away in the woods of British Columbia.

Come and visit me sometime, CIAO!

Marten Jan Mees

P.S. The photo is of my son Jacob and I, standing on the newly completed roof over the 1,3-meter tanks. The roof is all hand-split cedar shekes. In the background you see 2 of the 6 6-meter tanks and a helicopter carrying a tank full of the live smolts ready for the sea. In this way we transport fish very quickly to farms with whom we have a contract to supply fish.

Noot van de redactie:

De zalmfarm behoudt de gezondste exemplaren in eigen bassins voor de voortplanting en uit die bassins worden dan de eieren gehaald die het begin vormen van "the life story" van de zalm. Deze bassins liggen in de bewegingen van eb en vloed waardoor ze vanzelf schoongehouden worden.

Het "harvesting and killing" betekent het fileren enz. van de consumptierijpe zalm voor het transport op ijs per helicopter of vliegtuig naar de groothandel en de distributiecentra, hoofdzakelijk in Canada maar er zijn ook enkele verkooppunten in de Verenigde Staten. Verdere export is er weinig. De kwekerij doet niet in "canned" of ingeblikte zalm, zij is de produktieafdeling van een grote vennootschap, Pacific Aquafoods Company Ltd te Vancouver. Deze is de oudste van vergelijkbare firma's die overigens niet talrijk zijn.

Marten Jan Mees (NP 329), geb. West-Vancouver 1960, was de afgelopen jaren nogal eens in Nederland voor de banden met zijn grootmoeder van Hoogstraten en de zusters van zijn moeder Mienke met familie. Zijn vader was Peter Mees MJzn die in 1977 op slechts 49-jarige leeftijd overleed. Zijn zuster is Adine die in Vancouver kunstgeschiedenis studeerde. Zelf werkte Marten zich op van timmerman tot opzichter van de bouw en het onderhoud van de bassins, tanks en andere installaties van zo'n viskwekerij.

Marten's bedrijf ligt op slechts 150 km ten noorden van Vancouver. Door de ontoegankelijkheid van dit ruwe kustgebied met zijn vele inhammen en fjorden met hoge bergen rondom, is het leven er echter eenzaam en het heeft nog vele trekken van het oude "life on the frontier".

De zoon Jacob is de eerstgeborene der XIVe generatie Rotterdamse Mezen.

Bij de Stichting Historische Publicaties Roterodamum is verschenen: Jan Rudolf Mees, Dagboek van Eene Reis naar Amerika, 1843—1844. Prijs f 31,50 (J. R. Mees = NP 319).

James Boswell (en de tijd van Rudolf Mees)

Over de treurige neergang van de Zeven Provinciën in de achttiende eeuw, de eeuw waarin desondanks Rudolf Mees (1728—1811) kans zag zijn vader's kassierskantoor voort te zetten en onder de naam R. Mees & Zoonen tot bloei en aanzien te brengen.

James Boswell (1740—1795), Schots jurist, na het erven van de titel "Boswell of Auchinleck", was de bewonderaar, begeleider op reizen en de biograaf van Dr Samuel Johnson (1709—1784), groot literator en schrijver, beroemd gebleven om zijn Dictionary of the English Language, 1755, vele andere werken en vooral ook om zijn legendarische, puntige, geestige en scherpe gezegden.

Op zijn 23ste werd Boswell door een van Johnson's uitgevers aan deze voorgesteld en Johnson zag onmiddellijk iets in hem. Het boterde goed, maar zoals vele jongelui van rijken huize, moest ook hij zo nodig zijn "Continental Tour" maken die kort na de kennismaking in Harwich begon met Corsica als einddoel en Utrecht als eerste. Daar bleef hij een jaar onder de Utrechtse aristocratie en intelligentsia, hij sprak en ontmoette iedereen en zo sloot hij ook een dierbare en bewonderende vriendschap met "Zélide" alias Belle van Zuylen.

Hij had onmiskenbaar groot literair talent en zijn biografie van Johnson behoort tot de beste in de wereldliteratuur. Anderzijds was hij een brutale snobistische libertijn-op-alle-gebieden, bij tijden briljant, dan weer volledig afgezakt en aan de drank.

Aan deze merkwaardige man wijdt de Encyclopedia Britannica van 1938 twee hele bladzijden. Ooit zei een latere beroemdheid van hem "If he hadn't been a fool, he'd never have been a great writer".

Boswell heeft zijn leven lang in de grootste openhartigheid gecorrespondeerd met zijn jeugdvriend William Johnson Temple, vicar van Mamhead in Cornwall. Op diens verzoek schreef hij hem d.d. 17 juni 1764 over De Nederlanden en de Hollanders.

(Niet te verwarren met Sir William Temple, een eeuw eerder Brits gezant in Den Haag.)

„Beste Temple,

In antwoord op je vraag om een beschrijving van de stand van zaken in de Nederlanden geef ik je hier enkele losse indrukken.

Evenals in alle andere naties met de republikeinse staatsvorm hebben tijden van macht en voorspoed vaak plaats gemaakt voor perioden van neergang. Behalve de nadelen van het spreiden van de staatsmacht over een groot aantal mensen en instanties is de Republiek uitermate kortzichtig geweest met haar heil louter en alleen te zoeken in de internationale handel waardoor ze geheel afhankelijk werd van het wel en wee van haar buitenlandse handelspartners.

Niet slechts hadden de Hollanders het monopolie van de handel in Indische producten, maar er was ook een wijdverspreide industrie die het buitenland van de meest noodzakelijke gebruiksartikelen voorzag.

Dit is nu allemaal veranderd. De Engelsen handelen nu ook in koloniale produkten en andere landen hebben eigen industrieën ontwikkeld.

Toen nu de Hollanders de internationale handel nog beheersten, hieven de Staten hoge belastingen op de uitvoer van "necessities of life" denkend dat het buitenland de daardoor opgeschroefde prijzen toch wel zou blijven betalen en daarmee de eigen Nederlandse schatkist spekken.

Toen het buitenland zelf voor eigen behoeften ging fabriceren, hadden de Staten hun uitvoerbelastingen moeten verlagen, maar de Nederlandse schraapzucht won het van het gezonde verstand waardoor de export tot stilstand kwam omdat het buitenland zelf goedkoper kon produceren. Zo groot is thans het verschil geworden, dat geïmporteerd Engels laken goedkoper is dan het nationale en er zijn zelfs regimenten die uniformen van Engels laken dragen. Zodoende is deze handelsnatie bij uitstek in een treurige toestand geraakt. De belangrijkste steden liggen er vervallen bij en in tegenstelling tot voorheen ziet men grote aantallen arme en honger lijdende werklozen. Vooral Utrecht is er slecht aan toe. Sommige stegen zijn vol van menselijke wrakken zonder ander voedsel dan aardappelen, jenever en een vocht dat ze thee of koffie noemen. Het ergste is dat velen nooit meer tot werken in staat zullen zijn, ook niet als er weer werk te krijgen is.

Den Haag is een mooie en elegante stad maar er is niets typisch-Nederlands meer aan. De eerlijke eenvoud van de vroegere Hollanders heeft plaats gemaakt voor nabootsing van Franse beleefdheidsvormen die voor de Fransen wel normaal zijn maar die voor de Hollanders toch maar aanstellerige imitatie blijven. Luxe is troef, ook onder de rijke Amsterdamse kooplieden. Je begrijpt nu wel dat de Hollanders nog maar heel weinig lijken op wat wij ons van hen voorstellen. Als Sir William Temple nog leefde, zou hij zijn ogen niet geloven. Werden in zijn tijd de hoge posten van de stedelijke magistratuur, burgemeesters, vroedschappen e.d., bekleed door bekwame en bemiddelde burgers die het voor de eer deden en niet voor geld, tegenwoordig zijn dergelijke ambten in handen van arme sloebers die ervan moeten leven en zo veel mogelijk geld uit hun inwoners proberen te persen.

De ruzies over het Stadhouderschap zijn nu voorbij, alle vooraanstaanden erkennen het nu, behalve de Amsterdammers die altijd tegen een centraal gezag zijn geweest.

De tegenwoordige Prins van Oranje (Willem V) zal over twee jaar meerderjarig zijn. Ik heb geen idee welke veranderingen hij zal aanbrengen, hij heeft alle daartoe noodzakelijke macht in handen.

De universiteiten verkeren ernstig in verval, kortom de Zeven Provinciën zouden eigenlijk alle bekwame bestuurders die ze ooit hadden, nú nodig hebben om weer overeind te komen."

Het slot bevat dan een enthousiaste beschrijving van Belle van Zuylen en hij schrijft: „Beste Temple, dit bovenaardse schepsel zou ik graag tot vrouw hebben ware het niet dat ze zo vol zit met artistieke schepingsdrang dat ik de man beklaag die zijn hoofd aan haar toevertrouwt. Wat mijzelf betreft, ik heb geko-

zen voor mijn eigen veiligheid en ik schrijf je nog wel meer over haar."

Het ging dus niet goed in het land toen Rudolf het na het overlijden van zijn energieke vader Gregorius in 1763 verder alleen moest doen. Zijn zoons Jan Rudolf en Adriaan waren toen nog pas acht en twee. Zijn broer Gregorius wilde eerst niet in het kantoor, maar tenslotte kwam deze er toch wel bij. Dat was in 1770 en hij stierf in 1778, veel heeft hij dus voor Rudolf niet kunnen doen. De Nederlanders zijn in de pruikentijd wel heel erg in ondernemingsgeest afgezakt. Jammer dat de Prinsen Willem IV en V die alle troeven in handen hadden, toch weinig konden doen. De „koopman" trok zich terug in de dienstverlenende functies van kassiers, makelaars in verzekering enz. en daaraan bleef natuurlijk altijd behoefte. In het kleine Rotterdam moet Rudolf een harde werker geweest zijn. Zijn vader had in 1729 een vermogen van f 35.000, Rudolf in 1796 f 709.000.

Ph.A.J.M.

Serge Mees uit Guadeloupe

Agathe Mees- Wytema met de heer en mevrouw Serge Mees, geb. Raymonde Besson uit Guadeloupe.

Serge is eigenaar van een import-exportfirma, en Agathe's dochter, Tonia, die in Rotterdam een handelsfirma drijft onder de naam Mees Trading, onderhoudt naast een zakelijke relatie ook nauwe vriendschapsbanden met deze familie Mees. Serge en Raymonde bezochten op hun Europese reis zodoende ook Agathe in Epse.

Serge is van Belgische afkomst en voor onze genealogen blijft het, zoals we reeds in Kroniek 34 (1985) schreven onder „zoekacties naar Jeremias Mees" (in de 17e eeuw predikant Etten-Leur), om uit te vinden of er verbinding bestaat tussen Jeremias' nakomelingen en Serge. We weten dat Jeremias getrouwd was met de Bredase Adriana van Rotterdam, dat ze vijf kinderen hadden waaronder drie zoons die 40, 72 en 86 werden, maar verder is er niets bekend.

Jeremias werd slechts 43 en na zijn overlijden ging Adriana met haar jonge kinderen terug naar Breda. De veronderstelling dat eventuele nakomelingen uit deze tak in de zuidelijke Nederlanden zijn gebleven, lijkt dus niet op voorhand onzin. De zoon Gregorius Jeremias, die 40 werd, was schepen te Ter Heyde.

Een dag in Egypte

Ziezo, nu is het mis.

Dat dacht ik aan het begin van die lange dag, waarin we een deel van de vorige zouden inhalen. We hadden 7 uur vastgezeten op de Nijl. Verrukkelijk was dat! Rondom de glinsterende rivier, en wij op het achterdek aan 't kijken, schrijven en luieren. Af en toe geschreeuw van de aluminiumboot, die probeerde ons los te trekken. We bewogen enkele centimeters, en dan brak er weer een kabel. Heerlijk, die stilstand en die rust. We vonden het helemaal niet erg om Beni Hassan over te slaan. Een paar graven minder . . .

Maar o nee, daar was geen sprake van! Toen we eindelijk los kwamen en de aluminiumboot met zijn zilveren rollen genoeg geld gekregen had, na enig gepalaver, werd ons voorgesteld om de volgende morgen *vroeg* Beni Hassan te doen, daarna de Nijl over te steken naar 't graf van Petosiris, de ibissen, de bavianen, dan terug naar de boot voor de lunch, en dan met een kar — een kar? — ja, een kar — naar El Amarna. Dat wil zeggen daar is niets van over, maar we zouden naar een paar graven klimmen uit de tijd van Achnaton. Vroeg opstaan, daarin waren we al door de wol geleverd.

Toen we dan in de schemer om half zes aan wal gingen voelde ik me niet zo best, maar 't wás een belevenis! De rotsen torenden boven ons en we liepen over een weg langs akkers en palmen er naar toe. Hier en daar stond een ezel, en een enkele vroege boer was al aan 't werk. Al klimmend over keurige trappen zagen we, omkijkend, de zon met een rose licht over de rivier strijken en een steeds grotere strook van het land verlichten, terwijl de rotsen nog in 't donker waren. Toen we uit de graven van de gouvornoren kwamen was het licht bij ons, en we keken uit over een betoverend landschap van landerijen, de Nijl en heel in de verte de woestijn. Onze „Triton”, alvast verder gevaren, was een witte vlek in 't groen.

De hoge graven waren eeuwen lang bewoond geweest. Door vuur en schuren van mens en dier waren de fresco's wat beschadigd, maar wonderlijk veel was er nog over van de sportende, vechtende mannetjes aan de wanden; en alle beroepen, die waren afgebeeld, mensen en dieren in hun dagelijkse doen. Altijd weer roerend en interessant. Ergens was een mooie levensboom met vogels er in. En in één graf was een haast weggehakte voorstelling van hem, die hier alles beheerst had. En niet alleen beheerst, maar ook geschapen. Hij, als zoon van de Zon, de enige god die hij aanbad. En hijzelf was de enige priester die de levenskracht van de zon aan zijn volk doorgaf.

We daalden af naar de rivier in een zonnig landschap en voeren in een veerbootje tussen riet en eilanden naar de andere oever.

Daar stonden twee busjes die ons langs akkers reden met kanalen ertussen. We zagen maïs, katoen en wijngaarden. Mannen op kamelen, onder een last bedolven. Veel kinderen, die ons toeschreeuwden. Dorpen met lemen huizen, rietgedekt. Oud-testamentische taferelen!

Weer bij de woestijn aangeland — wat ís de strook waar ze van leven toch smal — kwamen we in Toenael-Gabal, d.w.z. Antonius in de woestijn, jawel, hier leefde Antonius de heremiet met zijn verzoeken! We liepen een eind door het zand naar een tempel uit de Ptolemaeische tijd, het graf van Petosiris, opperpriester van Thot, in de tempel van Hermopolis — nu verdwenen. Hier zag je reliefs in een gemengde Egyptisch-Griekse stijl: Griekse gewaden, scherpe gezichten. Heel curieus.

Na het doorlopen van gangen waar honderden gemummificeerde ibissen werden bewaard en het zien van een waterrad, nodig voor vijvers waar ibissen gekweekt werden, reden we terug via twee enorme stenen bavianen, symbool van Thot, resten van een grote tempel.

Een paar hapjes rijst als lunch op de boot en we begonnen aan het middagprogramma.

In een overhuifde ijzeren kar getrokken door een tractor tuften we naar een leeg stuk woestijn. Hier wás El Amarna. Rondom rotsen met graven uit de tijd van Achnaton — die waren ons doel.

Na een flinke klim zagen we op de muren zijn merkwaardige gestalte, expressief lelijk, in de vertederende reliefs van het aanbidden van de zon door hem, zijn vrouw Nefertite en twee dochtertjes met hun vreemdlange achterhoofden. De zon in een hoek van de voorstelling strekt haar stralen naar hem uit. Zij eindigen in handjes. Dan ook de liefde en hartelijkheid, die het gezin aan elkaar betuigt, kindje op schoot. Nooit in de duizenden jaren oude Egyptische beschaving had de farao zich zó laten afbeelden. Zo menselijk, en tegelijk zo uniek als de aanbieder van een enige God. — Hoe is het hem mogelijk geweest ál die goden en al die priesters, die machtige priesterkaste te niet te doen? De naam van Amon uitgehakt uit de inscripties. Amon, de hoogheilige hoofdgod!

En de nieuwe Godheid Aton, de zonnescijf, moest aanbeden worden in nieuwe tempels. In een nieuwe hoofdstad! Uit het niets bouwde hij in de woestijn een stad, een eigen wereld. Ook een paleis met vijvers, groen en bloemen. De voorstellingen zijn ontroerend, en ánders dan de anderen, die wij zagen. De koning is groot, zeer groot. Hij is dus de bemiddelaar van het heil voor het volk. Het volk is afgebeeld in veel kleine figuurtjes.

Maar . . . wat is dat? *Gebogen* figuurtjes. „On-Egyptisch!” klinkt het oordeel van Ara, onze leidsman. Altijd, in de vele eeuwen voor — en na — hem, werd elke Egyptenaar gewoon als mens afgebeeld, doende wat hij doen moest, werkend, vissend, vechtend, biddend, maar nooit met gebogen rug. „Hij was een tyran! Kijk naar die gebogen ruggen. On-Egyptisch!”

Een tyran? Ik rebelleer innerlijk. Hij met zijn zonnelied, een tyran? — Na het tweede graf, helling op, helling af, houd ik het voor gezien en blijf beneden zitten op het zand. Hakim, onze prachtige Egyptische gids, spreidt zijn hoofddoek over me uit tegen de zon. Samen zitten we in de volstrekte stilte, de zon en het zand. Dit is de woestijn. Dit is de „belijdenis van de

stilte'. — Hakim gaat fluiten naar een heel ver weg rijdende auto met een bevriende chauffeur. Ik zit hier onder de doek, met Hakim, het verre autootje, de anderen boven. Ik stel me voor hoe het zou zijn daarzonder... Hoe zou het me te moede zijn alléén in de volstrekte eenzaamheid? Ik dwing mijn gedachten terug naar Achnaton. Hier was zijn zelfgeschapen wereld — er is niets van over. Dit is het niets, zand, eenzaamheid. Hier worden godsdiensten geboren. Hij met zijn ene God. Na hem is alles teruggedraaid, alles van hem vernietigd. De vele goden, de oude priesters zijn teruggekomen. Aton is overal uitgehakt. Nog maar enkele beelden van de ketterkoning, zijn vrouw, zijn wereld, zijn toevallig behouden gebleven. En toch heeft de kunst sinds hem iets menselijker, iets gevoeligers gekregen, en behouden. Zou Mozes later, opgevoed aan het Hof, tóch iets gehoord hebben van het ééngodendom? Zou hij aangeraakt zijn door iets van de geest van Achnaton? Is er een lijn te trekken?

De anderen dalen af, mijn gemijmer vervliegt. Terug in de kar, en bij de resten van het paleis bieden kinderen in een bonte stoet ons mandjes te koop aan. "A present, a present!" Als je 't geloven wilt! Goed om terug te zijn op de boot.

De volgende dag nog één tempel, en toen hard ziek.

Oktober 1987

Leonoor

(Drs Eleonore F. T. Stakenburg-Mees, die ook een Foster Parents Plan pleegzoon Kusnandar en familie in Djokjakarta opzocht, voorgrond midden op de foto.)

In het Bleekerhûs te Drachten vindt van 29 april t/m 28 mei 1988 een expositie plaats met werken van Herman Mees (1880-1964).

Te bezichtigen zijn een aantal schilderijen die uit particuliere collecties zijn bijeengebracht. Kern van deze expositie vormt echter een groot aantal penseeltekeningen, waarvan Mees het gros tijdens de oorlogsjaren heeft gemaakt.

Bestuur en Commissies

Bestuur:

Mr. H. Mees, voorzitter, Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam
 Mr. P. R. Mees, secretaris, Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn
 Mr. H. Mees wnd. penningmeester
 Ir. B. J. Mees
 Maarten Dijkshoornlaan 18, 3055 AT Rotterdam
 Ellen H. M. Mees
 Bloklandenplein 11, 2594 CK 's-Gravenhage
 J. AE. A. Dorhout Mees
 Oranjelaan 46, 3062 BT Rotterdam
 H. E. Mees, 's-Gravenpark 4, 2902 LD Capelle a/d IJssel
 L. Mees, Oude Tempellaan 14a, 3769 JB Soesterberg
 Mr. Ph. A. J. Mees, Heldringsweg 6, 7351 BE Hoenderloo
 Drs. R. S. H. Mees
 Pauw van Wieldrechtlaan 22, 3701 EW Zeist
 Tonia Mees, Noorddijk 33, 3284 LB Zuid-Beijerland

Commissie voor de Kroniek:

Drs. Eleonore F. T. Stakenburg-Mees, redactie adres:
 Groene Wetering 38, 3062 PC Rotterdam
 Anna C. M. Vreede-Mees
 Santhorstlaan 58a, 2242 BJ Wassenaar
 Mr. H. Mees, H. E. Mees, Mr. Ph. A. J. Mees

Commissie voor de Genealogie:

Drs. J. R. Mees
 Westerlookade 8, 2271 GA Voorburg
 Mr. Ph. A. J. Mees, Mr. H. Mees

Betalingen:

Bank: Bank Mees & Hope, Rotterdam
 rekening Stichting Geslacht Mees, nr. 25.50.50.593
 Giro: Stichting Geslacht Mees, Rotterdam, nr. 3.79.23.24